Τὸ φύλλον λεπτὰ 20 καὶ στὸ Ἐξωτερικὸν 25

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησία . . . δρ. 10.—	Ἐτησία . . φρ. χρ. 12.50
Ἑξάμηνος . . . » 5,50	Ἑξάμηνος . » » 6,50
Τρίμηνος . . . » 3,—	Τρίμηνος . » » 3,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 20. Ἐξωτερικ. λεπ. 25

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπτὰ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 25ος | *Ἐν Ἀθήναις, 31 Μαρτίου 1918* | *Ἔτος 40ὸν. — Ἀριθ. 13*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

—Σωστό!...φιθύρισε ὁ ναύτης.

—Ἂν ἀφήναμε νὰ χαθῇ, ἐξακολούθησε ὁ μηχανικός, μιὰ εὐκαιρία ποὺ μᾶς παρουσιάζεται, μπορεῖ ἀργότερα νὰ τὸ μετανοιώναμε, γιατὶ ποιός ξέρει τὸ μέλλον!..

Ἀποφασίσθηκε λοιπὸν νὰ πᾶνε στὰ Πόρτο-Μπαλλόνι ὁ Ναὲ κι' ὁ Πέγκροφ κι' ἐκεῖ νὰνάψουν μιὰ μεγάλη φωτιά, ποὺ ἡ λάμψι της θὰ τραβοῦσε βέβαια τὴν προσοχὴ τοῦ βρικιοῦ.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ Πέγκροφ κι' ὁ Ναὲ ἑτοιμάζουνταν νὰ φύγουν, τὸ πλοῖο ἄλλαξε δρόμο καὶ τραβήξε ἴσια πρὸς τὸ νησί, πρὸς τὸν ὅρμο τῆς Ἑνώσεως. Κι' ἔτρεχε καλὰ τὸ βρίκι, γιατὶ πολὺ γρήγορα ἐπλησίασε.

Ἦταν περιττό, γιὰ τὴν ὥρα, νὰ πᾶνε στὸ Πόρτο-Μπαλλόνι. Καὶ ξανάδωσαν 'ς τὸν Ἄϋρτων τὸ κιάλι, γιὰ νὰ κυττάξῃ καλλίτερα τὸ πλοῖο ἐκεῖνο καὶ νὰ πῇ θετικὰ ἂν ἦταν ὁ Δούγκαν ἢ ὄχι. Γιατὶ καὶ τὸ θαλαμηγὸ τοῦ λόρδου Γκλήναρβαν ἦταν καταρτισμένο σὰν βρίκι. Τὸ ζήτημα λοιπὸν ἦταν νὰ ἰδοῦν ἂν ἀνάμεσα στὰ δυὸ κατάρτια ὑψώνετο καὶ καπνοδόχος.

Τὸ πλοῖο δὲν ἀπεῖχε τώρα παρὰ δέκα μίλλια κι' ὁ ὁρίζων ἦταν ἀκόμα καθαρός. Ὁ Ἄϋρτων μπόρεσε νὰ τὸ κυττάξῃ καλὰ καί, καταιβάζων πάλι τὸ κιάλι του, εἶπε:

—Ὄχι, δὲν εἶνε ὁ Δούγκαν!...Δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε!

Τότε πῆρε τὸ κιάλι ὁ Πέγκροφ, κύτταξε κάμποσο τὸ πλοῖο κι' εἶπε πῶς ἦταν πράγματι βρίκι τριακοσίων ὡς τετρακοσίων τόννων, καλοκτισμένο καὶ καλοαρματωμένο, γιὰ νὰ τρέχῃ πολύ. Ἀλλὰ σὲ ποιὰ ἐθνικότητα ἀνῆκε, αὐτὸ δὲν μποροῦσε ἀκόμη νὰ τὸ πῇ.

—Καὶ ὅμως, ἐπρόσθεσε, μιὰ σημαία κυματίζει στὴν κεραία του· μόνο ποὺ δὲν διακρίνω τί χρῶμα ἔχει.

—Ὕστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα, θὰ τὸ ξέρουμε κι' αὐτό, εἶπε ὁ ρεπόρτερ. Ἄλλως τε εἶνε φανερὸ ὅτι ὁ πλοίαρχος αὐτοῦ τοῦ καραβιοῦ σκοπεύει νὰ ἀράξῃ ἐδῶ. Ἀλλοιώτικα, γιὰ ποιὸ λόγο θἄμπαινε στὸν ὅρμο; Ὥστε ἂν ὄχι ἀπόψε, αὔριο ὅμως χωρὶς ἄλλο, θὰ τὸν γνωρίσουμε.

—Ἀδιάφορο! εἶπε ὁ Πέγκροφ. Καλλίτερα νὰ ξέρῃ κανεὶς ἀπὸ πρὶν μὲ ποιὸν ἔχει νὰ κάνῃ· γι' αὐτὸ δὲν θὰ μοῦ κακοφαίνουνταν καθόλου νὰ ἔβλεπα ἀπὸ ἀπόψε τὰ χρώματα αὐτοῦ τοῦ κυρίου.

Μιλῶντας ἔτσι, ὁ ναύτης δὲν ἄφινε τὸ κιάλι.

Ἄρχιζε νὰ βραδυάζῃ καί, βραδυάζωντας, ἔπεφτε κι' ὁ ἀέρας τοῦ πελάγου. Ἡ σημαία τοῦ καραβιοῦ δὲν ἐκυμάτιζε πιὰ ἁπλωμένη κι' ἔτσι ἦταν πιὸ δύσκολο νὰ τὴν γνωρίσῃ κανείς.

—Δὲν εἶνε ἀμερικάνικη, ἔλεγε κάθε τόσο ὁ Πέγκροφ· οὔτε ἀγγλική, γιατὶ τὰ κόκκινά της θὰ διακρίνουνταν εὔκολα. Δὲν εἶνε οὔτε γαλλική...οὔτε γερμανική...Δὲν εἶνε ἡ ἄσπρη σημαία τῆς Ρωσσίας οὔτε ἡ κίτρινη τῆς Ἱσπανίας...Φαίνεται σὰ μονόχρωμη...Μήν εἶνε χιλιανή;...Μὰ ἡ σημαία τῆς Χιλῆς εἶνε τρίχρωμη. Γιαπωνέζικη;...Μὰ ἡ σημαία τῆς Ἰαπωνίας εἶνε κίτρινη καὶ μαύρη, ἐνῶ αὐτή...

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, μιὰ τελευταία πνοὴ τῆς αὔρας ἄπλωσε τὴν ἄγνωστη σημαία. Ὁ Ἄϋρτων ἄρπαξε τὸ κιάλι, ποὺ εἶχε ἀφίσῃ ὁ ναύτης, τὴν ἐκύτταξε καί, μὲ ὑπόκωφη φωνή, εἶπε:

—Ἡ μαύρη σημαία! (*)

Πραγματικῶς, ἕνα μαῦρο

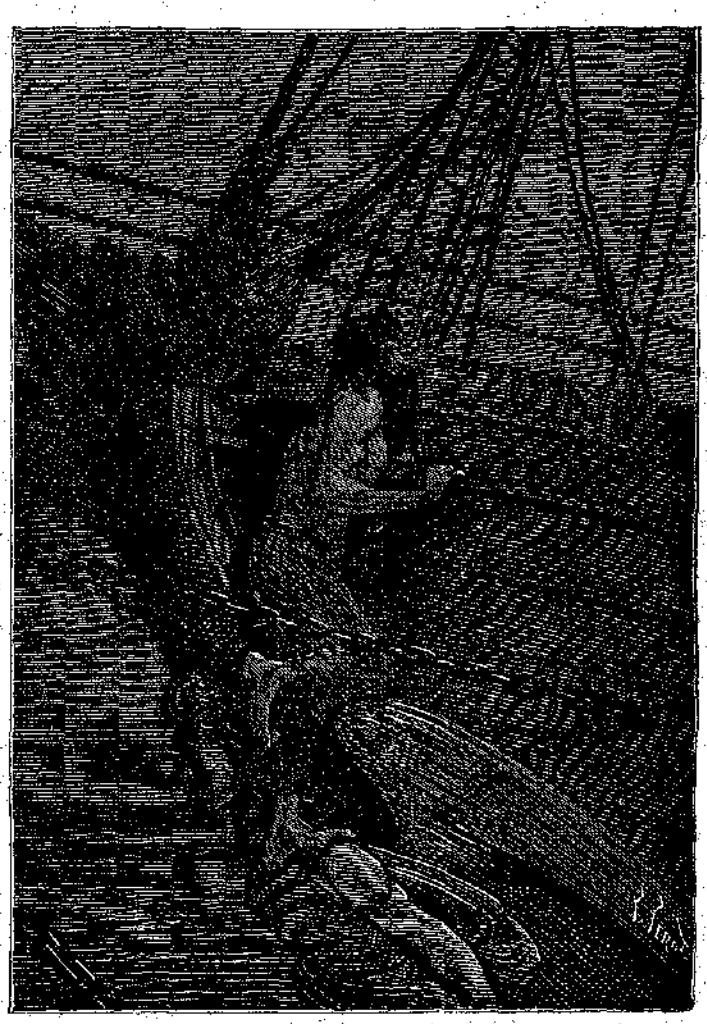

«Ὁ Ἄϋρτων ἀτάθηκε νὰ κοιτάξῃ...»

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 133.

πανὶ ἐκυμάτιζε στὴν κεραία τοῦ πλοίου ἐκείνου, ποὺ μὲ ὅλο τους τὸ δίκηο τώρα μποροῦσαν νὰ τὸ θεωροῦν ὅποπτο.

Ἔβγαιναν λοιπὸν ἀληθινὰ τὰ προαισθήματα τοῦ μηχανικοῦ; Τὸ βρίκι ἦταν πειρατικό; Καὶ τί ἐγύρευε στὴ νῆσο Λίγκολν; Ἔβλεπε μιὰν ἀγνωστη γῆ κι' ἔρχουνταν νὰ τὴν χρησιμοποιήση γι' ἀποθήκη τῶν κλοπιμαίων φορτίων; Ἡ νανακαλύψη στῆς ἀκτές της κανένα ὅρμο προφυλαγμένο, ἄσυλο για τοὺς χειμωνιάτικους μῆνες;...Τὸ τίμιο λοιπὸν νησὶ τῶν ἀποίκων θὰ γίνουνταν τώρὰ ἀτιμο λημέρι, ὁρμητήριο λῃστοπειρατῶν, πρωτεύουσα νὰ ποῦμε τῆς πειρατείας τοῦ Εἰρηνικοῦ;

Ὅλες αὐτὲς ἡ σκέψεις γεννήθηκαν στὸ νοῦ τῶν ἀποίκων. Γιατὶ δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία, ὅτι ἡ μαύρη ἐκείνη σημαία ἦταν πειρατική. Ἦτὰν ἡ σημαία ποὺ θὰ εἶχε τώρα κι' ὁ Δ ο ύ γ κ α ν, ἂν ἐπιτύχαιναν τὰ ἐγκληματικὰ σχέδια τῶν πρώην συντρόφων τοῦ Ἄϋρτων.

—Φίλοι μου, εἶπε ὁ Κύρος Σμίθ, εἴτε τὸ πλοῖο αὐτὸ πρόκειται νὰ μείνη, εἴτε νὰ φύγη χωρὶς νὰποβιβάση τὸ πλήρωμά του, ἐμεῖς δὲν πρέπει νὰ φανερώσουμε τὴν ἐδῶ παρουσία μας. Ἂς κάμουμε ὅ,τι μπορέσουμε γιὰ νὰ κρυφθοῦμε. Ὁ ἀνεμόμυλος, ἐκεῖ πάνω, θὰ μᾶς ἐπρόδιδε. Ἂς τρέξουν ὁ Ἄϋρτων κι' ὁ Νὰβ νὰ τοῦ βγάλουν τὰ φτερά. Ἂς σκεπάσουμε μὲ πυκνότερα κλαδιὰ καὶ τὰ παράθυρα τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ. Καὶ νὰ μὴν ἀνάψουμε κανένα φῶς. Τίποτα, τελοσπάντων, ἂς μὴν προδώση τὴν παρουσία ἀνθρώπου ἡ αὐτὸ τὸ νησί.

— Καὶ τὸ καΐκι μας; ρώτησε ὁ Χάρμπερτ.

— Εἶνε κρυμμένο καλὰ στὸ Πόρτο-Μπαλλόνι, ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ· δὲν πιστεύω νὰ τὸ ξετρυπώσουν αὐτοὶ οἱ παλιάνθρωποι.

Ἡ φρόνιμες διαταγὲς τοῦ μηχανικοῦ ἐξετελέσθησαν ἀμέσως. Ἐνῷ ὁ Νὰβ κι' ὁ Ἄϋρτων ἔπαιρναν τὰ μέτρα τους ἀπάνω στὴν Τερψιθέα, οἱ συντρόφοι τους ἔτρεξαν στὸ δάσος τῆς Ἀγαλλίδας καὶ κουβάλησαν κισσοὺς καὶ θάμνους γιὰ τὰ παράθυρα. Κι' ἀφοῦ τὰ τοποθέτησαν σὲ τρόπο ὥστε νὰ φαίνουνται σὰ μιὰ φυσικὴ βλάστησι στὸν γρανίτινο τοῖχο, ἑτοίμασαν καὶ τὰ ὅπλα τους καὶ τὰ πολεμοφόδια, νὰ τάχουν πρόχειρα γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

— Φίλοι μου, τοὺς εἶπε, μὲ κάποια συγκίνησι στὴ φωνή, ὁ Κύρος Σμίθ· ἂν οἱ κακοῦργοι αὐτοὶ θελήσουν νὰ καταλάβουν τὸ νησί μας, θὰ τὸ ὑπερασπισθοῦμε, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναί! ἀποκρίθηκε ὁ ρεπόρτερ. Κι' ἂν γίνη ἀνάγκη, θὰ πεθάνουμε ὅλοι!

Ὁ μηχανικὸς ἔτεινε τὸ χέρι κι' ὅλοι τοῦ τὸ ἔσφιξαν μὲ διάχυσι.

Μόνον ὁ Ἄϋρτων δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸ κάμη. Δὲν θεωροῦσε ἀκόμη τὸν ἑαυτό του ἄξιο... Ὁ Κύρος Σμίθ ἐμάντευσε τί συνέβαινε στὴν ψυχὴ τοῦ δυστυχισμένου ἐκείνου καὶ τοῦ εἶπε:

— Καὶ σύ, Ἄϋρτων, τί θὰ κάμης;

—Τὸ χρέος μου! ἀποκρίθηκε ὁ Ἄϋρτων.

Ἔπειτα πῆγε ἡς ἕνα παράθυρο καὶ κύτταξε ἀνάμες' ἀπὸ τὸ φύλλωμα ποῦ τὸ σκέπαζε.

Ἡ ὥρα ἦταν ἑπτάμισυ. Ὁ ἥλιος εἶχε κρυφθῆ πρὸ εἴκοσι λεπτῶν πίσω ἀπὸ τὸ Γρανίτινο Παλάτι. Ὥστε ὁ ἀνατολικὸς ὁρίζων σκοτείνιαζε λίγο-λίγο. Τὸ βρίκι ὅμως προχωροῦσε πάντα πρὸς τὸν ὅρμο τῆς Ἑνώσεως καὶ δὲν ἀπεῖχε τώρα παρὰ ὀκτὼ μίλλια.

Θὰ ἔμπαινε μέσα; Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο ζήτημα. Κι' ἀφοῦ ἔμπαινε, θἀγκυροβολοῦσε; Αὐτὸ ἦταν τὸ δεύτερο. Ἀλλὰ σὲ μιὰ ὥρα, τὸ πολύ, θἄταν λυμένα καὶ τὰ δυό. Οἱ ἄποικοι δὲν εἶχαν παρὰ νὰ περιμείνουν.

Γιατὶ ὅμως τὸ πειρατικὸ πλοῖο, πλησιάζωντας τὴ νῆσο Λίγκολν, εἶχε ὑψώση τὴ σημαία του; Ποιὸν ἤθελε νὰ εἰδοποιήση μ' αὐτή ;...Εἶχε λοιπὸν προσεγγίση κι' ἄλλοτε, εἶχε βγάλη τὸ πλήρωμά του, εἶχε ἱδρύση κανένα σταθμὸ καὶ κάποιοι συνένοχοι, εἰς κανέν' ἀπὸ τάνεξερεύνητα μέρη τοῦ νησιοῦ, ἦταν ἑτοιμοι τώρα νὰ δεχθοῦν τοὺς συντρόφους;...

Αὐτὸ θὰ ἦταν,—συλλογίζουνταν ὁ Κύρος Σμίθ. Ἀλλοιώτικα, ἡ μαύρη σημαία θὰ ἦταν ὁλωςδόλου περιττὴ ἐπίδειξι... Ἀλλὰ κι' αὐτὸ ἴσως ἐξηγοῦσε μερικὰ ἀπὸ τάνεξήγητα ἐκεῖνα, ποὺ εἶχαν σημειωθῆ ὥς τώρα στὴ νῆσο Λίγκολν...

Τὸ μόνο βέβαια ἦταν, ὅτι ἡ θέσις τῆς ἀποικίας ἐγίνουνταν κρίσιμη κι' ἡ ἀσφάλειά της ἐκινδύνευε ἀπὸ τὴν ἄφιξι τοῦ πειρατικοῦ. Ὁπωσδήποτε, ὁ Κύρος Σμίθ κι' οἱ σύντροφοί του ἦταν ἀποφασισμένοι νὰντισταθοῦν μέχρι τελευταίας πνοῆς.

Ἀρά γε, οἱ πειραταὶ ἐκεῖνοι ἦταν περισσότεροι καὶ καλλίτερα ὡπλισμένοι ἀπὸ τοὺς ἀποίκους; Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ μάθουν. Ἀλλὰ πῶς;...

Ἐνύκτωσε. Τὸ νέο φεγγάρι εἶχε δύση κηόλα. Σκοτάδι πυκνὸ σκέπαζε τὴν ξηρὰ καὶ τὴ θάλασσα. Βαρεὶὰ σύννεφα, σωρευμένα στὸν ὁρίζοντα; δὲν ἄφιναν νὰ περνᾷ καμμιὰ λάμψι. Ὁ ἀέρας εἶχε πέση ἀπὸ τὸ δειλινό. Θῦτε φύλλο δὲν κουνιοῦνταν στὰ δένδρα, οὔτε κῦμα δὲν ἐφλοίσβιζε στὴν ἀμμουδιά. Ἀπὸ τὸ πλοῖο δὲν φαίνουνταν πιὰ τίποτα· τὰ φανάρια του θὰ ἦταν σκεπασμένα ἢ σβυστά· μπορεῖ νὰ εἶχε σταθῆ, μπορεῖ νὰ ἔπλεε ἀκόμη· δὲν τὸ ἔβλεπαν καθόλου.

—Λέτε νὰ ἐξακολουθήση τὸ δρόμο του ὅλη νύκτα καὶ τὸ πρωὶ νὰ μὴ τὸ ξαναΐδοῦμε; εἶπε ὁ Πέγκροφ.

Ὡς ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα τοῦ ναύτη, φάνηκε στὴ θάλασσα μιὰ λάμψι κι' ἀντήχησε μιὰ κανονιά.

Τὸ πλοῖο ἦταν ἀκόμη ἐκεῖ κ' εἶχε καὶ κανόνι!

Ἔξη δευτερόλεπτα εἶχαν μεσολαβήση μεταξὺ λάμψεως καὶ κρότου. Ἄρα τὸ βρίκι δὲν ἀπεῖχε παρὰ ἕνα μίλλι καὶ τέταρτο ἀπὸ τὴν ἀκτή.

Σὲ λίγο ἀκούσθηκαν καθαρὰ κρότοι ἀλυσίδων.

Τὸ πλοῖο ἀγκυροβόλησε ἀντικρὺ στὸ Γρανίτινο Παλάτι!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Συζητήσεις.—Προυποθέσεις.—Μιὰ πρότασις τοῦ Ἄϋρτων.—Τὴν δέχονται.—Ὁ Ἄϋρτων κι' ὁ Πέγκροφ στὸ νησάκι.—Ἐξόρισοι τοῦ Νόρφολκ.—Τὰ σχέδιά τους.—Ἡρωϊκὴ ἐπιχείρησις τοῦ Ἄϋρτων.—Ἡ ἐπιστροφή του.—Ἔξη ἐναντίον πενῆντα!

Οἱ σκοποὶ τῶν πειρατῶν ἦταν πιὰ καθαροί: Εἶχαν ρίξη τὴν ἄγκυρα σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν ξηρὰ καὶ τὸ πρωὶ θὰ ἔβγαιναν ἔξω μὲ τὴς βάρκες.

Ὁ Κύρος Σμὶθ κι' οἱ σύντροφοί του ἦταν ἕτοιμοι νὰ τοὺς ὑποδεχθοῦν. Ἀλλὰ ὅσον γενναῖοι κι' ἂν ἦταν, δὲν ξεχνοῦσαν ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶνε καὶ φρόνιμοι. Ἴσως ἡ παρουσία τους δὲν θὰ προδίδουνταν, ἂν οἱ πειραταὶ ἐσκόπευαν νὰ περιορισθοῦν στ' ἀκρογιάλι, χωρὶς νὰ προχωρήσουν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιοῦ. Μπορεῖ, τωόντι, νὰ μὴν εἶχαν ἄλλο σκοπό, παρὰ νὰ πάρουν νερὸ ἀπὸ τὴν Εὐχαριστία καὶ δὲν ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴν ἴδοῦν οὔτε τὸ γεφύρι, ποὺ ἀπεῖχε ἑνάμισυ μίλλι ἀπὸ τὸ στόμιο τοῦ ποταμοῦ, οὔτε τὴς ἐγκαταστάσεις τῶν Καμινιῶν.

Ἀλλὰ πάλι... γιὰ ποιὸν ἡ μαύρη σημαία; γιὰ ποιὸν ἐκείνη ἡ κανονιά;.. Μπορεῖ νὰ σήκωσαν τὴν πρώτη γιὰ ἐπίδειξι... στὸν ἑαυτό τους, ἢ νὰ ἔρριξαν τὴ δεύτερη γιὰ διασκέδασι;.. Τὸ βέβαιο ἦταν, ὅτι τὸ βρίκι εἶχε ἕνα τοὐλάχιστο κανόνι. Κι' οἱ ἄποικοι τί εἶχαν γιὰ νὰποκριθοῦν στὸ κανόνι αὐτό; Λίγα τουφέκια!

—Ἂς εἶνε, εἶπε ὁ Κύρος Σμίθ, ἐδῶμέσα εἴμαστε καλά. Ὁ ἐχθρὸς δὲν θὰ μπορέση νὰνακαλύψη τὴν τρύπα τοῦ ὑδραγωγείου, καθὼς εἶνε τώρα σκεπασμένη μὲ καλάμια καὶ μὲ χόρτα κι' ἔτσι δὲν θὰ μπῆ στὸ Γρανίτινο Παλάτι.

—Ναί, μὰ ὁ κῆπός μας, τὸ χωράφι μας, ἡ αὐλή μας, ἡ στάνη μας; ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ, κτυπῶν τὸ ποδὶ μὲ θυμό. Δὲν μποροῦν νὰ μᾶς τὰ καταστρέψουν αὐτὰ ὅλα σὲ μιὰ ὥρα;

—Δυστυχῶς! ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ· δὲν ἔχουμε κανένα τρόπο νὰ τοὺς ἐμποδίσουμε.

—Νὰ εἶνε τάχα πολλοί; ἔκαμε ὁ ρεπόρτερ. Ἂν εἶχα καμμιὰ δωδεκαριά, θὰ μποροῦσαμε νὰ τοὺς νικήσουμε· ἂν εἶνε ὅμως σαράντα, πενῆντα;...

—Κύριε Σμίθ, εἶπε τότε ὁ Ἄϋρτων, πλησιάζων τὸν μηχανικό· μοῦ δίνετε μιὰ ἄδεια, ποὺ θὰ σᾶς γυρέψω;

—Τί θέλεις, φίλε μου;

—Νὰ πάω στὸ καράβι καὶ νὰ ἰδῶ πόσους ἔχει μέσα.

—Μά, κα'μένε Ἄϋρτων, θὰ κινδυνεύνες τὴ ζωή σου.

—Γιατὶ ὄχι, κύριε Σμίθ;

—Αὐτὸ εἶνε παραπάνω ἀπὸ τὸ χρέος σου.

—Μὰ παραπάνω ἀπὸ τὸ χρέος μου πρέπει νὰ κάμω.

—Θέλεις νὰ κἆς μὲ τὴν πιρόγα ὡς τὸ πλοῖο; ρώτησε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ.

—Ὄχι, κύριε Γεδεών, ἀποκρίθηκε ὁ Ἄϋρτων· θὰ κλησιάσω κολυμπῶντας. Τὴν πιρόγα μπορεῖ νὰ τὴν ἰδοῦν.

—Μὰ τὸ πλοῖο ἀπέχει ἕνα μίλλι καὶ τέταρτο, εἶπε ὁ Χάρμπερτ.

—Εἶμαι καλὸς κολυμπιστής, κύριε Χάρμπερτ.

—Σοῦ ξαναλέω, ὅτι θὰ κινδυνεύσης τὴ ζωή σου...

—Δὲν πειράζει, κύριε Σμίθ. Σᾶς τὸ γυρεύω ὡς χάρι. Εἶνε ἴσως ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ ἐξαγνισθῶ, νὰ ὑψωθῶ στὰ δικά μου μάτια...

Ὁ μηχανικὸς σκέφθηκε, ὅτι ἡ ἄρνησί του θὰ λυποῦσε τὸν πρώην κατάδικο, ποὺ εἶχε ξαναγίνη τίμιος ἄνθρωπος.

—Καλά, τοῦ εἶπε· πήγαινε.

—Σὲ συνοδεύω κι' ἐγώ! ἐπρόσθεσε ὁ Πέγκροφ.

—Δὲν μ' ἐμπιστεύεσθε δηλαδή; ἀποκρίθηκε ζωηρὰ ὁ Ἄϋρτων.

Καὶ σιγώτερα, θλιμμένα, ἐπρόσθεσε:

—Ἀλλοίμονό μου!

—Ὄχι! ὄχι! ἐφώναξε ὁ μηχανικός. Ὄχι, Ἄϋρτων!...Ὁ Πέγκροφ σ' ἐμπιστεύεται ὅπως ὅλοι μας. Παρεξήγησες τὴν πρότασί του.

—Ἀλήθεια, ὑπέλαβε ὁ ναύτης. Ἐγὼ σοῦ ἐπρότεινα νὰ σὲ συνοδεύσω μόνο ὡς τὸ νησάκι. Τὰ παρακάτω εἶνε δική σου δουλειά. Ἐγὼ θὰ σὲ περιμένω ὡς που νὰ γυρίσης, ἕτοιμος νὰ σὲ βοηθήσω ἂν χρειασθῆ.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΑΝΟΙΞΙΣ ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ

Μιὰ νύχτα, ἀπ' τὶς μακρότατες
τῆς ἀγρυπνιᾶς μου ἐκείνες,
τὴν Ἄνοιξι ἄκουσα νὰ φθάνη·
ἔσβυσε τ' ἄστρα ποὺ ἄναψαν
τοῦ φθινοπώρου οἱ μῆνες
κι' ἔπλεξε τ' ἀστρινο στεφάνι.

Κι' ἄκουσα,—νύχτα ποὺ ἔφθασεν
ἡ λατρευτή μου ἡ ξένη,—
'ς τὶς μυγδαλιὲς νὰ σκαρφαλώνη,
νὰ πέφτη, 'ς τ' ἄνθη λικνισή,
καὶ νυφοστολισμένη,
καὶ νὰ ὀνειρεύεται τὸ χιόνι.

Ἄνοιξι μὲς 'ς τὶς μυγδαλιὲς,
καὶ μέσα 'ς τ' ἄσπρο βύθος
μὲς 'ς τὴν πλεξοῦδα του κοιμᾶται
τὸ κοριτσάκι, ἀνάμεσα
σὲ πεταλοῦδες πλῆθος,
ποὺ 'ς τὰ προσκέφαλα πλανᾶται...

Ἀ, βλέπω ἕνα λογαριασμὸ
μὲ τόσα χρέη γεμᾶτο·
—καὶ ποιὸς, καὶ πῶς νὰ τὰ πληρώση!
Εὐτυχισμένος ποὺ μπορεῖ
νὰ τ' ἀψηφᾷ ἐδῶ-κάτω:
φτάνει νὰ μὴ τὸ μεταγοιώση!

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑ'Ι' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΝΟΙΞΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

πο τῆς καθημερινὲς διαφεύσεις ὅλων τῶν οἰωνῶν καὶ ὅλων τῶν ἐλπίδων, πολὺν καιρὸ τώρα, εἶχα σχηματίση τὴν ἰδέα, ὅτι δυὸ πράγματα δὲν θὰ τελειώσουν ποτέ: ὁ πόλεμος καὶ ὁ χειμῶνας. Τί χειμῶνας, ἀλήθεια, κι' αὐτὸς ὁ φετεινός! Τί ἀτέλειωτα σύνεφα, χιόνια, βροχές, θύελλες, κρύα! Ἐκεῖ ποὺ λέγαμε πῶς πάει πιά, τὸν φάγαμε, ξανάρχιζε μὲ καινούργια ὁρμή. Στὰ μέσα τοῦ Μάρτη ἀκόμα, εἴδαμε τὸν Ἅγιο μας κάτασπρο καὶ τὴν Ἁγιοτμυτή μας—ὅπως εἶπε 'κείνη τὴν ἡμέρα ὁ Ἀνανίας, —κατακόκκινη... Κι' ἦταν τὸ τέταρτο χιόνι αὐτό, ποὺ μᾶς ξεπάγιαζε στὸ διάστημα πέντε μηνῶν καὶ μᾶς ἔκανε νὰνάβουμε μαρτιάτικα, τζάκια καὶ σόμπες καὶ νὰ θυμούμαστε ὅτι ὁ Μάρτης λέγεται καὶ π α λ ο υ κ ο κ ά φ τ η ς· (κυριολεκτικῶς μάλιστα, γιατὶ φέτος, μὲ τὴν ἔλλειψι τοῦ κόκ, καίγαμε ξύλα.) Εἶχ' ἄδικο λοιπὸν νὰ φοβοῦμαι, ὅτι ὁ χειμῶνας αὐτὸς δὲν θὰ τελείωνε ποτέ; Κι' ὅμως τελείωσε. Δηλαδή, ἂς μὴ λέμε «μεγάλο λόγο», ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι... δὲν θἄχωμε καὶ πέμπτο χιόνι τὸν Μάη, ὅπως συνέβη κάποτε στὰς Ἀθήνας.

Τώρα τουλάχιστον εἶνε ἄνοιξι σωστή. Ἔχει σχεδὸν μιὰ ἑβδομάδα ποὺ ὁ οὐρανὸς λάμπει γαλανός, κι' ὁ ἥλιος καίει, καὶ τὰ χελιδόνια, συμμαζεμένα πρὶν ἀπὸ τὸ κρύο, πετοῦν ἐλεύθερα καὶ χαρούμενα, καὶ τὰ λουλούδια, καθυστερημένα κι' αὐτά, βιάζονται νὰ γεμίσουν τὴς πρασινάδες, κι' ὁ χλιαρὸς ἀέρας σχοβολᾷ, κι' ἀνοίγεται ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, μολονότι τὸ σῶμα του αἰσθάνεται τὴν ἔκλυσι, τὴ γαύνωσι ἐκείνη, ποὺ προξενεῖ πάντα ἡ πρώτη καλοκαιριά...

Βγαίνω ἔξω, ἀπολαμβάνω αὐτὸ τὸ πανηγύρι τῆς Φύσεως «ποῦ βρῆκε πάλι τὴν καλὴ καὶ τὴν γλυκειά της ὥρα», ὅπως λέγει ὁ Σολωμός, καί... δὲν τὸ πιστεύω. Ἦταν τόσο ἀνέλπιστο, τόσο ξαφνικό!.. Ἔτσι, ἀρά γε ἀνέλπιστα ξαφνικά, θὰ τελειώση κι' ὁ πόλεμος, ποῦ νομίζουμε ὅτι θὰ βαστάξη ἀκόμα χρόνια;.. Ποιὸς ξέρει! Τὸ βέβαιο εἶνε, ὅτι ὅσο γιὰ τὸν πόλεμο, πρέπει νὰ εὐχόμαστε νὰ γίνη ὄχι ὅ,τι μᾶς συμφέρει ἀτομικῶς, παρὰ ὅ,τι μᾶς συμφέρει ἐθνικῶς. Κι' ἐπειδὴ αὐτὸ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ξέρουμε μεῖς,—θἄνε καλλίτερο νὰ τελειώση ὁ πόλεμος αὔριο; θἄνε καλλίτερο νὰ βαστάξη ἀκόμα;—ἂς παρακαλοῦμε τὸν Θεὸ ποῦ τὸ ξέρει, νὰ κάμη τὸ καλλίτερο.

Ἀλλ' ἂς γυρίσουμε στὴν Ἄνοιξι. Ἦλθε, μᾶς ἐχαροποίησε, μᾶς ζωογόνησε κι' ἀπαιτεῖ μὲ τὸ δίκηο της ἕνα ἐγκώμιο, ἕναν ὕμνο. Τί νὰ τῆς πῶ λοιπὸν τώρα. τί νὰ τῆς ψ ἀ λ λ ω ἐγώ, ποῦ δὲν εἶμαι ποιητής;...Ἀλλ' αὐτὲς τῆς ἡμέρες ἔτυχε νὰ φυλλομετρήσω τὸν Βηλαρᾶ. Ὁ Βηλαρᾶς, καθὼς ξέρετε, εἶν' ἕνας χαριτωμένος ποιητής, ποῦ ἔλαμψε στὴς ἀρχὲς τοῦ περασμένου αἰῶνα, σύγχρονος σχεδὸν τοῦ Σολωμοῦ καὶ τοῦ Χρηστοπούλου, μὲ τοὺς ὁποίους σχηματίζει τὴν Τριάδα τῶν πρώτων δημοτικιστῶν ποιητῶν. Μέσα στὰ ποιήματα λοιπὸν τοῦ Βηλαρᾶ, βρῆκα κι' αὐτὸ γιὰ τὴν Ἄνοιξι. Πολλοὶ ἴσως θὰ τὸ ξέρετε, γιατ' εἶνε πάγκοινο, δημοτικώτατο, ἀκοῦστέ το ὅμως πάλι, γιὰ νὰ τὸ προσέξετε καὶ νὰ ἰδῆτε τί ὡραῖα, τί ἁπλᾶ καὶ τί κιστὰ ποῦ τὴν περιγράφει. Κι' ἔτσι εἶνε πάντα τὰ ποιήματα ποῦ μπαίνουν στὴν καρδιά μας: ἁπλᾶ. Ἀκοῦστε:

«Ἡ γλυκυτάτη Ἄνοιξι—μὲ τἄνθια στολισμένη—ροδοστεφανωμένη,—τὴ γῆ γλυκοτηράει.— Κι' ἡ γῆ τὴ χλόη ἐντύνεται,—τὰ δάση της ἠσκιώνουν,—τὰ κρύα χιόνια λυώνουν—κι' ὁ οὐρανὸς γελάει.—Τὰ λουλουδάκια βάφονται,—τὰ πλάγια χρωματίζουν,—κι' ἡδονικὲς φωτίζουν—ἡ δροσερὲς αὐγές.—Στὸ ἄγκαθερὸ τριαντάφυλλο—γλυκολαλάει τὸ ἀηδόνι,—τὸ ξένο χελιδόνι—ταιριάζει τὴ φωλιά.—Στοὺς κάμπους πλούσια κι' ἄκοπα, — σὲ πράσινα λειβάδια,—τὰ ζωντανὰ κοπάδια—βελάζουν καὶ πηδᾶν.—Κι' ὁ νέος γλυκοχαρούμενος,—φυσῶντας τὴ φλογέρα—γεμίζει τὸν ἀέρα—μὲ τραγουδιῶν φωνές...»

Δὲν πιστεύω νὰ θέλη ἡ Ἄνοιξι ὡραιότερο ὕμνο! Κι' ἴσως ἀπ' ὅλους ὅσους ἄκουσε ποτὲ 'ς ἑλληνικὴ γλῶσσα, προτιμᾷ τὸν ἁπλὸν αὐτὸ κι' εὔκολο, μὰ τόσο θερμὸ κι' ὁλόψυχο, τοῦ Βηλαρᾶ. Γιατί, τί νομίζετε; Ἡ Ἄνοιξις, δηλαδὴ ἡ Περσεφόνη, δὲν εἶνε καμμιὰ σοφή. Στὸν καιρὸ της δὲν ὑπῆρχαν οὔτε Ἀρσάκεια, οὔτε Ἀκαδημίες Γυναικείας Ἐκπαιδεύσεως. Ἡ Περσεφόνη, βασιλοπούλα μὰ καὶ χωριατοπούλα, βοηθοῦσι τὴ μητέρα της στὴς γεωργικὲς ἐργασίες, κι' ἐνῷ ἡ Δήμητρα ἔσκαβε, ἔσπερνε, θέριζε, ἐκείνη καταγίνουνταν νὰ στολίζη τὴ γῆ μὲ λουλούδια. Ὅταν τὴν ἄρπαξε ὁ Πλούτων, γιὰ νὰ τὴν κάνη βασίλισσα στὸν Ἅδη, εἶνε ζήτημα ἂν ἤξερε...νὰ γράφη τὄνομά της. Γι' αὐτὸ στοχάζουμαι πῶς προτιμᾷ κι' ἀπὸ τοὺς σοφώτερους, τὸν ἁπλὸ ὕμνο τοῦ Βηλαρᾶ. Ἁπλὸ καὶ φυσικὸ κορίτσι, ἡ Ἄνοιξις ἀγαπᾷ νὰ τὴν ψάλλουν ἁπλᾶ καὶ φυσικά...

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

[ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ο'ΝΕΥΕΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

—Ὦ! καλημέρα σας, φίλτατε κύριε Μπράϊττων! εἶπεν ὁ στρατηγός, δίδων τὸ χέρι στὸν ἐπισκέπτη του· τώρα ἔλεγα στὰ παιδιά τί ἀστεῖα πράγματα γράφουν ἡ ἐφημερίδες γιὰ τὸν λόρδο Ράμπληδων· τὰ εἴδατε;

Γελῶντας, ὁ κ. Μπράϊττων ἔνευσε ὅτι δὲν ἐνδιαφέρεται γι' αὐτά.

—Ἄς γράφουν ὅ,τι θέλουν, εἶπε. Ξέρω καλά, ὅτι ὁ λόρδος Ράμπληδων δὲν δίνει πεντάρα. Τὸ μόνο ποῦ θέλει τώρα, εἶνε ὀλίγη ἡσυχία... Τί θαυμάσιος καιρὸς καὶ σήμερα, ἔ; Ἦλθα νὰ σᾶς προτείνω καινούργια ἐκδρομή.

—Ποῦ; Ὑπάρχουν πουθενὰ κι' ἄλλα ἐρείπια; Κι' εἶσθε βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ παντήσωμε κ' ἐκεῖ λῃστάς; ἐφώναξε φαιδρότατα ὁ στρατηγός.

—Ὦ, ἔννοια σας! στὸν Πύργο τοῦ Πῶ δὲν ὑπάρχουν λῃσταί, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Μπράϊττων. Θὰ πάω σήμερα νὰ πάρω τὰ πράγματά μου, ποῦ ἔφθασαν ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὴν Ἱσπανία, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα. Τὸ Πῶ εἶνε μιὰ πόλις ποῦ ἀξίζει νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ κανείς. Σᾶς προτείνω λοιπὸν νὰ μὲ συνοδεύσετε.

Ὁ στρατηγὸς κι' οἱ ἀνεψιοί του δέχθηκαν τὴν πρότασι μ' ἐνθουσιασμό.

Τὸ ταξεῖδι μὲ τὸν σιδηρόδρομο ἦταν σύντομο.

Ὅταν ἔφθασαν στὸ Πῶ, τὰ παιδιὰ στάθηκαν νὰ διαβάσουν μιὰ πινακίδα, ποῦ ἔλεγε τὰ κυριώτερα συμβάντα τῆς ἡμέρας. Ἦταν μιὰ ρεκλάμα ἐφημερίδος· κι' ἀπάνω-ἀπάνω ἔγραφε: «Ὁ λόρδος Ράμπληδων στὸ Παρίσι».

—Τί; ἔκαμε ὁ Δόναλδ γελῶντας. Εἶνε κ' ἐκεῖ; Ταξειδεύει λοιπὸν τόσο γρήγορα, σὰν τὸν ἥρωα, τοῦ ἀμερικανικοῦ ἐκείνου παραμυθοῦ, ποῦ μπῆκε ἔφιππος στὴ Βοστώνη μὲ τέτοια τρεχάλα, ὥστε ἡ σκιά του ἔφθασε πέντε λεπτὰ ὕστερ' ἀπ' αὐτὸν καὶ ρωτοῦσε τί δρόμο πῆρε, γιὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ;

Καθὼς περνοῦσαν τὴν ἀποβάθρα τοῦ σταθμοῦ, οἱ ἀδελφοὶ Γκρέϋ βρέθηκαν μπροστὰ ς' ἕν ἄλλο τραῖνο, ποῦ ξεκινοῦσε. Ἕνας χονδρὸς κύριος, ἡλιοκαμένος, ἔσκυβε ἀπὸ μιὰ θυρίδα. Κι' ἅμα ἔπεσαν τὰ μάτια του στὸν κύριο Μπράϊττων, γνωστό του ὡς φαίνεται, ὁ ταξειδιώτης αὐτὸς ἐφώναξε μ' ἔκπληξι:

—Μπᾶ! μπᾶ! ἐδῶ εἶσθε, ἀγαπητέ μου...

Κι' εἶπε ἕνα ὄνομα, ποῦ τὰ παιδιὰ δὲν τἄκουσαν καλά, γιατὶ τὸ τραῖνο εἶχε ἀπομακρυνθῇ. Τὸ ὄνομα ὅμως αὐτὸ δὲν ἔμοιαζε πολὺ μὲ τὸ «Μπράϊττων»...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΠΟΥ ΠΡΟΞΕΝΟΥΝ ΑΝΗΣΥΧΙΑ

Ἡ δραπέτευσις τοῦ Ρουῦ Βλάσκου.

Ἡ καλοκαιρία ἐξακολουθοῦσε.

Ὁ στρατηγὸς Μπόλδ, οἱ ἀνεψιοί του κι' ὁ κ. Μπράϊττων, ὁδηγούμενοι πότε ἀπὸ τὸν Παῦλο, πότε ἀπὸ τὸν Πιέρρο Λεμπόν, πότε κι' ἀπὸ τοὺς δύο μαζί, ἔκαναν τακτικὰ ἐκδρομὲς στὰ χωριὰ τῶν περιχώρων τῆς Ἀργελῆς. Ὅλ' αὐτὰ τὰ χωριά, στὴς κλαγιὲς τῶν βουνῶν καὶ στὰ ριζοδούντα, ἦταν χαρτωμένα (*) κι' οἱ τέσσαρες ταξειδιῶτες, ἀπὸ κάθε τους ἐκδρομή, ἐγύριζαν κατενθουσιασμένοι.

«Ἐρώτησε ἐκεῖνον ποῦ ἐφαίνετο καλλίτερα πληροφορημένος...»
(Σελ.144, στ. γ')

Ἔτσι πέρασε ὅλος ὁ Γενάρης. Ὁ καιρὸς ἐγίνετο ὁλοένα ὡραιότερος, γλυκύτερος. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε τόσο πολύ, ὥστε ἐνόμιζες πῶς ἀπὸ τώρα ἐγύρισε ἡ ἄνοιξι. Ἀλλὰ δυστυχῶς, τὰ προμηνύματα αὐτὰ ἦταν ψεύτικα.

Τὴν δεύτερη ἑβδομάδα τοῦ Φλεβάρη, ὁ κ. Μπράϊττων ἀναγκάστηκε νὰ ξαναπάῃ στὸ Πῶ γιὰ ὑποθέσεις. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἔκαμε τὸ ταξεῖδι μονάχος του.

Μόλις βγῆκε ἀπὸ τὸ τραῖνο, εἶδε στὴν αὐλὴ τοῦ σταθμοῦ ἕναν ὅμιλο ἀνθρώπων, ποῦ συνωμιλοῦσαν ζωηρά.

—Ὥστε τὸ κατάφερε νὰ τὸ σκάσῃ; ἔλεγεν ἕνας ἀπ' αὐτοὺς δυνατά.

—Ποιός; ὁ ἀρχηγός; ρώτησε ἄλλος.

—Ναί, ναί, ὁ ἀρχηγός, ἕνας κακοῦργος περιβόητος, λῃσταρχός, ἀπὸ τἄλλο μέρος τῶν συνόρων, καθὼς μαρτυρεῖ καὶ τὄνομά του.

—Βάσκος;

—Ὄχι ὄχι· Βλάσκος!.. Μάλιστα, Ρουῦ Βλάσκος.

Ὁ κ. Μπράϊττων δὲν ἦταν ἄνθρωπος νὰ φοβηθῇ μπροστὰ ς ὁποιονδήποτε κίνδυνο. Ἡ ἀπρόοπτη ὅμως εἴδησις, ὅτι ὁ ἄγριος ἐκεῖνος Βλάσκος κατώρθωσε νἀνακτήσῃ τὴν ἐλευθερία του, τοῦ προξένησε ζωηρὴ ἀνησυχία, ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ γιὰ τοὺς φίλους τῆς Ἀργελῆς. Γιατ' ἤξερε καλά, ὅτι ὁ λῃσταρχος τοὺς μισοῦσε ὅλους καὶ θὰ προσπαθοῦσε τώρα νὰ τοὺς ἐκδικηθῇ μὲ κάθε θυσία.

Τὸ πρῶτο βέβαια ποῦ εἶχε νὰ κάμῃ ὁ κ. Μπράϊττων, ἦταν νὰ ζητήσῃ ἀκριβέστερες πληροφορίες· ἐπλησίασε λοιπὸν τὸν ὅμιλο, ἐχαιρέτησε καὶ ρώτησε ἐκεῖνον, ποῦ ἐφαίνετο καλλίτερα πληροφορημένος, πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα.

Καὶ ἰδού, μὲ λίγα λόγια, τί ἔμαθε:

Ἐνῷ ἦταν φυλακισμένος στὸ Πῶ, ὁ Ρουῦ Βλάσκος ἐπρότεινε νὰ κάμῃ σπουδαῖες ἀποκαλύψεις, μὲ τὴ συμφωνία νὰ τὸν κρίνουν ἐπιεικέστερα οἱ δικασταί. Αὐτοὶ ὅμως ἤξεραν ὅτι δὲν ἦταν καθόλου ἄξιος ἐμπιστοσύνης ὁ κατέργαρος ἐκεῖνος καὶ δὲν ἐδέχθηκαν τὴν πρότασί του.

Ὁ Βλάσκος τότε ἔκαμε τὸν ἄρρωστο καὶ τὸν μετανοιωμένο. Κι' ἔπαιξε τόσο καλὰ τὸ μέρος του, ὥστε οἱ δεσμοφύλακές του, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι, στὴν κατάστασι ποῦ βρίσκουνταν, θἄταν ἀνίκανος νἀποπειραθῇ δραπέτευσι, ἐχαλάρωσαν τὴν ἐπίβλεψί τους.

(Ἕπεται *συνέχεια*)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 136

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΒΑΤΡΑΧΟΣ ΚΑΙ ΒΟΔΙ

Σκούζει ὁ βάτραχος στὸ βόδι:
—Κύττα χείλαρο καὶ πόδι,
Κύττα μάτι καὶ κοιλιά!
Ποιὰ νὰ σὲ χωρῇ σκιμιά;
—Βατραχάκι μου, θαρρῶ,
Τὸ μυιὸ ἀπὸ μὲ μωρὸ
Τόσο δὰ μικράκι νἄσουν,
Πέτρες ἤθελε γελάσουν
Μὲ τὰ κάλλη σου τὰ τόσα
Καὶ προσπάτσουν... μὲ τὴ γλῶσσα:
Τώρα στὰ λασπόνερά σου
Βούτα καὶ ἀπειμπρός μου χάσου,
Καὶ ὁ καθεὶς, νομίζω, βλέπει
Στὸν καθρέφτη πού του πρέπει!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

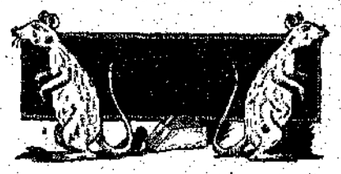

ΚΑΛΟΝ ΑΝΤΙ ΚΑΚΟΥ

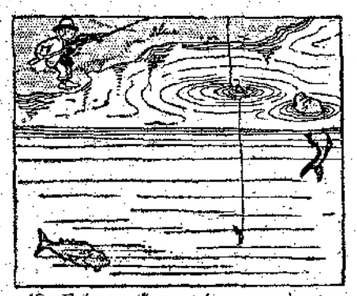

Ὁ Γιάννης, ἕνας νέος, φτωχὸς ψαρᾶς, ἔριξε τἀγκίστρι του στὴ θάλασσα καὶ περιμένει νὰ πιασθῇ κανένα ψάρι. Ὁ μικρὸς Μελανουράκης, ποῦ κολυμποῦσε ἐκεῖ γύρω, βλέπει τὸ ἀγκίστρι, κι' ἀντὶ νὰ τὸ κατασπιῇ, ὅπως θἄκανε κανένα ἄλλο τρελλόψαρο, ἀνεβαίνει στὴν ἐπιφάνεια, βγάζει τὸ κεφαλάκι του καὶ βλέπει τὸν ψαρᾶ.—«Ἄ, λέγει μέσα του·

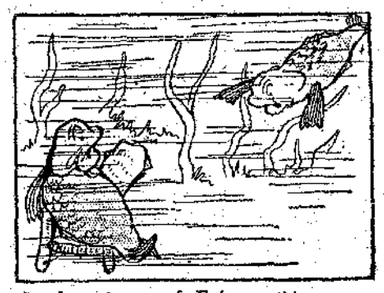

εἶνε ὁ κακόμοιρος ὁ Γιάννης. Τί φτωχός... οὔτε παπούτσια δὲν ἔχει. Πῶς τὸν λυποῦμαι!» Κι' ὁ μικρὸς Μελανουράκης τρέχει ἀμέσως στὴν κυρὰ Μελανουραίνα. «—Μαμμά! μαμμά! τῆς λέγει. Ὁ Γιάννης εἶνε ξιπόλυτος κι' ἔχει ρίξῃ τὸ ἀγκίστρι του ἐδῶ κοντά. Νὰ τοῦ βάλω ἐκεῖνα τὰ παπούτσια, ποῦ βρῆκες κι' ἔκρυψες προχθές;... Δὲν μᾶς χρειάζονται...» Κι' ἡ κυρὰ Μελανουραίνα, ποῦ ἔχει καλὴ ψυχὴ κι' ἀνατρέφει τὰ παιδιά της χριστιανικά, ἀπ αντῇ. «—Ναί, παιδί μου, κρέμασέ του τα στ' ἀγκίστρι. Θὰ τὰ χαρῇ ὁ φτωχός...» Δὲ θέλει ἄλλο λόγο ὁ Μελανουράκης. Τρέχει στὴν ἀποθήκη, βγάζει τὰ παπούτσια ἐκεῖνα, ποῦ ποιός ξέρει πῶς βρέθηκαν σνὸν πάτο τῆς θάλασσας,—ἀπὸ κανένα ναυί.

γιο ἴσως,—τὰ κουβαλᾶ καὶ τὰ κρεμνᾶ στ' ἀγκίστρι τοῦ Γιάννη. «Ἔτσι λέγει ἡ μαμμά, συλλογίζεται· νὰ κάνουμε καλὸ καὶ 'ς ἐκείνους ποῦ θέλουν τὸ κακό μας. Ἄ, τί ὡραῖο ποῦ εἶνε!» Κι' ἀνεβαίνει πάλι στὴν ἐπιφάνεια, γιὰ νὰ ἰδῇ τί θὰ κάνῃ ὁ Γιάννης. Αὐτός, ὅμα αἰσθάνθηκε τ' ἀγκίστρι του βαρύ, ἄρχισε νὰ τὸ

τραβῇ, χαρούμενος ὅτι ἔπιασε κανένα μεγάλο ψάρι. Ἀλλὰ ἡ χαρά του ἔγεινε ἀκόμα μεγαλήτερη, ὅταν εἶδε νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ νερὸ τὰ παπούτσια. «Ἕνα ζευγάρι παπούτσια, συλλογίζεται, σὲ καιρὸ ποῦ ἔχουν τόσο ἀκριβά; Τί τύχη!.. Φθάνει μόνο νὰ μοῦρχουνται.» Καὶ τὰ φορεῖ ἀμέσως, πατεῖ καὶ ξεκινά. «Θυσυμάσια! φωνάζει. Μοῦρχουνται ἴσα-ἴσα σὰν παραγγελιά!» Καὶ τρέχει στὸ σπίτι του, νὰ τὰ δείξῃ τῆς μητέρας του νὰ χαρῇ. Ἀλλὰ καὶ ὁ Μελανουράκης γυρίζει στὴ μητέρα του, γιὰ νὰ τῆς διηγηθῇ ὅσα εἶδε.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΡΑΦΤΑΔΙΚΟ ΠΕΡΡΗ—ΔΟΥΛΕΙΑ ΓΕΡΗ

[ΠΑΡΑΜΥΘΙ]

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε σελ. 136)

Μιὰ φορὰ τὸ μῆνα ἐώταζαν τὸ ὄνομα τοῦ τούρκου, ἐπειδὴ ὁ τοῦρκος εἶχε πάρα πολλὰ ὀνόματα: τὸν ἔλεγαν Ἀβδουλλὰ-Σελὴμ, Ἀχμὲτ-ὀγλοῦ, Ἀλῆ-ἀγᾶ!... καὶ κολλὰ ἄλλα ἀκόμη, ποῦ καὶ ὁ ἴδιος δὲν τὰ ἐνθυμεῖτο. Δὲν εἶνε παράξενο ἄλλως τε, γιατὶ αὐτὸς πάντοτε ἐλησμονοῦσε τὸ τέλος κάθε ἱστορίας.

Τὴν ἡμέρα λοιπὸν τῆς ὀνομαστικῆς του ἑορτῆς, διωργάνωσαν ἕνα περίφημο συμπόσιο: ἔφαγαν καταΐφι, σταφίδες, κορεντί, ραχάτ-λουκούμια, χαλβᾶ καὶ ἄλλα διάφορα γλυκίσματα.

Ἔψησαν γλυκὰ στραγάλια μὲ κουκουνάρια καὶ σταφίδες καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἔτρωγαν σωστὲς 24 ἡμέρες, ἀκριβῶς ἕως τὴν ἑπομένην ἑορτήν.

Καὶ τόσο πολὺ ἔτρωγεν ὁ λιχούδης ἐκεῖνος τοῦρκος, ποῦ ἐκινδύνευε νὰ σκάσῃ.

Κάθεται ὁλημερὶς καὶ τρώγει.

Τόσο, ποῦ δὲν πέρασε πολὺς καιρός, καὶ κάθε γλυκὸ σχεδὸν ἔλειψε ἀπὸ τὴν Τουρκιά.

Ὅλα τὰ ἔφαγε!

Εἶνε γνωστὸ ἄλλως τε, ὅτι οἱ Τοῦρκοι τρέφονται ἀποκλειστικῶς μὲ γλυκά.

Καὶ ἰδοὺ ὅλοι οἱ Τοῦρκοι ἄρχισαν ν' ἀνησυχοῦν. Συνεννοοῦνται μεταξύ των, θορυβοῦν, ταράσσονται, δὲν ξεύρουν τί νὰ κάμουν.

Πῶς ν' ἀναγκάσουν τὸν Τοῦρκο νὰ τρώγῃ ὀλιγώτερο;

Ὅπως ἐπήγαινε, γλήγορα θὰ ἐξέλειπαν ὅλαι αἱ προμήθειαι καὶ ὅλοι οἱ Τοῦρκοι θὰ πέθαιναν ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Ἐσκέφθησαν, ἐσκέφθησαν καὶ εἰς τίποτε δὲ μπόρεσαν νὰ καταλήξουν. Καὶ τέλος ἔπιασαν κ' ἔστειλαν τὸν σοβαρώτερον καὶ τὸν χονδρότερον Τοῦρκον νὰ ζητήσῃ βοήθειαν ἀπὸ τὸν Περρῆ.

Καὶ ὁ Περρῆς ὅμως, ἐν τῷ μεταξύ, εἶχε κι' αὐτὸς βαρεθῇ νὰ ταγίζῃ μὲ κατάφια καὶ ἄλλα γλυκίσματα τὸν Τοῦρκο, γιατὶ καὶ τὸ μερδικό του ἄρχιτε πιὰ νὰ λιγοστεύῃ.

Ἰδοὺ λοιπὸν τί ἐσοφίσθη κ' ἔκαμε: Τὴν ὥρα ποῦ εἶχε ἀποκοιμηθῇ ὁ Τοῦρκος, ἔπιασε σιγὰ-σιγὰ καὶ τοῦ ἔρραψε τὸ στόμα καὶ τοῦ ἄφησε μονάχα μιὰ μικρὴ-μικρὴ τρυπίτσα.

Καὶ ἀπὸ τότε ὁ Τοῦρκος ἄρχισε νὰ τρώγῃ πολύ, πολὺ ὀλιγώτερο.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ἄρχισαν νὰ πολλακλασιάζωνται πάλι τὰ διάφορα γλυκίσματα καὶ τὰ φροῦτα, καὶ τώρα εἶνε ἄρκετὰ καὶ ὅλοι εἶνε εὐχαριστημένοι.

Κι' αὐτὸς μάλιστα ὁ ἴδιος ὁ Σουλτάνος εὐχαρίστησε τὸν Περρῆ, ὁ Περρῆς ὅμως τίποτε δὲν ἐκατάλαβε, διότι ὁ Σουλτᾶνος δὲν ὡμιλοῦσε ἄλλη γλῶσσα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Τουρκική.

Ἔπειτα ὁ Περρῆς ἀνοιξε στὴν Τουρκιὰ ραπτάδικο κ' ἐκρέμασε καὶ τὴν ἐπιγραφή:

«Ραφτάδικο Περρῆ—δουλειὰ γερή.»

Καὶ ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἐπίστευε, ἠμποροῦσε νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ ἰδῇ τὸ στόμα τοῦ Τούρκου ἂν ἦτον καλὰ ραμμένο.

Τότε ὅλοι οἱ Τοῦρκοι ἄρχισαν νὰ ράβουν τὰ ροῦχα των στοῦ Περρῆ· καὶ γιὰ τοῦτο ὅλων τῶν Τούρκων τὰ φορέματα εἶνε ἔτσι περίεργα, γιατὶ εἶνε καμωμένα κατὰ τὴ μόδα τοῦ Περρῆ.

[Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ]

Α. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

['Ιδε Ὁδηγοῦ Κεφ. ΙΒ'.]

α.) **Παίγνιον**

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψωριδέως

ΡΑΝ	ΑΡ	ΡΕΝ
ΚΤΙΣ	Ι	ΚΤΟΣ
ΝΩΣ	ΤΑ	ΔΟΣ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων ζώων τῶν ψυχρῶν χωρῶν.

β') Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποιμενικῆς Φλογέρας

—Ἔλα, Μαρίκα, φέρε μου καὶ ρένα νὰ πιῶ...

—Τί, μαμμά ;

—Μὰ σοῦ εἶπα !

Ν'ἀναγνωσθῇ τὸ Ἑλληνοσυμφωνον τοῦτο.

γ.') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς

*σὶ*εαι - *ὁί - *σὶ*ε*ε - *ὁί.

Δήλωσις : Αἱ λύσεις—ὁσονδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 15ου φύλλου.

α.') Βραζιλία, Κολομβία, Γουατεμάλα, Ἀργεντινά.—β.') Χρῶ, ἀλλὰ μὴ καταχρῶ. (Κατὰ στίχους, ἐκ τῶν κάτω κ' ἐκ δεξιῶν.)—γ.' Qui terre a, guerre a.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Τρελλοαρσαειάς:

— Μπαμπό, στὴς πόσες τοῦ μηνὸς ἔχουμε Πρωταπριλιά, γιὰ νὰ γελάσω κανένα;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς.

—Παπούλη, εἶσαι πολὺ γέρος;

—Ἔ, παιδάκι μου! ὁ καϊμένος ὁ παπποῦς σου εἶνε πολὺ γέρος...

—Κι' ἔχεις δόντια;

—Οὔ' ἐνα, παιδάκι μου...

—Μοῦ φυλᾶς λοιπὸν αὐτὰ τὰ καρύδια;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Καλλωνιατόπουλο

Ἡ μαμμά:—Εἶπες, παιδί μου, συγγνώμη στὴν κυρία ποῦ σκούντησες;

Ὁ Ζεσταμένος Λάβδος:— Ναί, μαμμά, καὶ μοῦδωσε μιὰ καραμέλλα.

—Καὶ σὺ τί ἔκανες;

—Τὴν πῆρα. Ἔπειτα ξανασκούντησα τὴν κυρία, τῆς ξαναεῖπα συγγνώμη μά... δὲν μοῦδωκε ἄλλη καραμέλλα!

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Τσοκάνα τῆς Ἴδης.

Ἡ Βοσκόπουλα τοῦ Πηλίου ἐρώτησε μιὰ μέρα τὴν *Κόκκινη Γατούλα* ποιὸ ἡμισφαίριο εἶνε μεγαλήτερο, τὸ βόρειο ἢ τὸ νότιο;

—Δὲν ντρέπεσαι νὰ μὴν ξέρῃς τόσο εὔκολο πρᾶγμα! τῆς ἀπαντᾷ. Τὸ βόρειο εἶνε μεγαλείτερο, γιατὶ ἔχει περισσότερες ἠπείρους!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γενναίας Κρητικοπούλας.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἤδη ἢ σύνδρομή, νὰ σπεύσουν νὰ ἀνανεώσουν. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις, καμμία καθυστέρησις δὲν ἐπιτρέπεται, διότι δυσκεραίνει τὸ ἔργον μας. Οἱ ἐν ΑΙΓΥΠΤΩ καὶ ΚΥΠΡΩ Συνδρομηταὶ εἰμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἢ Τραπέζης Ἀθηνῶν, ἢ Τραπέζης τῆς Ἀνατολῆς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Εἰς τὴν παράκλησιν τῆς «Διαπλάσεως», τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ 45ον φύλλον (σελ. 370) ἐσπευσαν νὰ ἀνταποκριθοῦν καὶ οἱ ἑπόμενοι :

415. Χριστίνα Ι. Κακκίνου, Σύρος Δρ. 1.—
416. Ἰδεώδης Ἑλλὰς (9η δόσις) Ἀθῆναι » 5.—
417. Γεώργ. Ι. Λεωνίδας, Ἀθῆναι » 15.—
418. Κλειὼ Πουλοπούλου, Ἀθῆναι » 1.—
419. Μαγδ. Δ. Ταφλαμπᾶ, Ἰθάκη » 2.—
420. Μουσικολάτρις, Ἀρχάνες » 1.50

Πρὸς ὅλους τοὺς ἀνωτέρω ἐκφράζω τὰς θερμοτάτας μου εὐχαριστίας. Εἶνε ἄξιοι καὶ γενικῆς εὐγνωμοσύνης, διότι συντελοῦν εἰς τὴν διατήρησιν ἑνὸς περιοδικοῦ τόσον χρησίμου εἰς τὴν ἑλληνικὴν νεότητα, ἑπομένως ἑνὸς ἐθνικοῦ ἔργου, ὡς παρὰ πάντων χαρακτηρίζεται ἡ «Διάπλασις».

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΝΕΑ ΔΙΑΤΙΜΗΣΙΣ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἐπειδὴ οἱ Τόμοι τῆς «Διαπλάσεως», ὁλονὲν ὀλιγοστεύουν καὶ, ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως χάρτου, κάθε ἀνατύπωσις εἶνε σήμερον ἀδύνατος, ἀναγκαζόμεθα νὰ διατιμήσωμεν τοὺς ὀλίγους ποὺ μᾶς μένουν ὡς ἑξῆς :

Α'. —ΟΛΟΙ ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Α' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)
ΔΡΑΧΜΑΣ 3 ΕΚΑΣΤΟΣ

Καὶ ταχυδρομικῶς : Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν 3.20. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 3,50.

Ἔχουν ἐξαντληθῆ ὁ λοτελῶς οἱ ἑξῆς Τόμοι τῆς Α' Περιόδου : 2ος, 3ος, 6ος, 8ος, 11ος, 13ος, 15ος, 17ος, 23ος. Μὴ παραγγέλλετε ἀπὸ αὐτούς.

Β'.—ΟΛΟΙ ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1917)
ΔΡΑΧΜΑΣ 10 ΕΚΑΣΤΟΣ
ΚΑΙ ΔΡΑΧΜΑΣ 15 ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ

Ταχυδρομικῶς δέ : Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, ἄδετος 10,50, χρυσόδετος 16,50. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἄδετος 11,50, χρυσόδετος 16,50.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 58 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 26ην Μαρτίου 1918

ΠΑΡΑΣΗΜΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΑΙΔΩΝΑ

Εἶνε μία τρυφὴ ποῦ ἀντανακλᾷ καὶ στὴ «Διάπλασι», τῆς ὁποίας ὁ κ. Φαίδων (Γρ. Ξενόπουλος) διατελεῖ ἀρχισυντάκτης ἀπὸ τὸ 1895. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς, παράσημα ἐδόθησαν εἰς πολλοὺς, εἰς ὅλους τοὺς κλάδους καὶ διὰ διαφόρους πρὸς τὴν Πατρίδα ὑπηρεσίας. Πολλὰ καὶ εἰς λογίους. Ἀλλὰ τὸ παράσημον τοῦ κ. Ξενοπούλου ἔχει ξεχωριστὴ σημασία, γιατὶ εἶνε ἀπὸ τὰ δύο ἢ τρία ποῦ, γιὰ πρώτη φορά, δίδονται καθαυτὸ στὴ Νεοελληνικὴ Φιλολογία. Οἱ περισσότεροι, τρόπον, ἀπὸ τοὺς λογίους ποὺ τὸ ἐπῆραν, δὲν εἶνε μόνον λόγιοι, ἀλλ' ἄλλοι ἀνώτεροι ἀξιωματικοί, ἄλλοι ἀνώτεροι ὑπάλληλοι, ἄλλοι πολιτευόμενοι, ποῦ καὶ λόγιοι δηλαδὴ νὰ μὴν ἦταν, πάντα θὰ ἔπαιρναν παράσημο. Ἐνῷ ὁ κ. Ξενόπουλος, μὲ ἄλλους δυὸ-τρεῖς ἀπὸ τοὺς παρασημοφορηθέντας, δὲν εἶνε παρὰ μόνον *συγγραφεύς*. Τίποτε ἄλλο δὲν ἔκαμε ποτὲ στὴ ζωή του, παρὰ νὰ γράφῃ φιλολογικὰ ἔργα. Αὐτὰ λοιπόν, ἀποκλειστικῶς αὐτά, ἀναγνωρίζει κ' ἐπιβραβεύει σήμερα τὸ Κράτος.

—Καὶ μιὰ ἄλλη παρασημοφόρησις εἶνε τιμὴ ποῦ ἀντανακλᾷ καὶ στὴ «Διάπλασι» : Τοῦ κ. Ἀρισ. Π. Κουρτίδη, διευθυντοῦ τοῦ ἐν Πειραιεῖ Διδασκαλείου. Καὶ ὁ κ. Κουρτίδης (Αἰμύλιος Εἰμαρμένος) εἶνε ἐπίσης στενὸ κατα συνδεδεμένος μὲ τὴν «Διάπλασι» καὶ αὐτὸς ἐπίσης, ἔξοχος παιδαγωγός, κοσμαγάπητος, καθηγητὴς καὶ λογοτέχνης ἀπαράμιλλος, διετέλεσε ἀρχισυντάκτης τοῦ περιοδικοῦ μας, ἀπὸ τὰ πρῶτά του χρόνια ὡς τὸ 1894. Καὶ ἡ «Διάπλασις» ὑπερηφανεύεται γιὰ τὴν ἀναγνώρισι τῶν μεγάλων ἐθνικῶν ὑπηρεσιῶν του καὶ τὸν συγχαίρει ἰδιαίτερους γιὰ τὴν τόσο δικαίαν τιμήν, εὐχόμενη καὶ εἰς ἀνώτερα.

Ἡ *Ἰδεώδης Ἑλλὰς* μὲ «ἐνοχλεῖ» καὶ σήμερα—τί ἐνόχλησις !...—διὰ νὰ μοῦ ἀναγγείλῃ ὅτι «δύο ἀκάμη φίλαι της ἐμιμήθησαν τὸ παράδειγμά της καὶ τώρα κεντοῦν διὰ τὴν Ἐπάρκειάν μου ἕνα σμὲν ντὸ τάμπλ, καὶ μάλιστα τὴν ἐρωτοῦν ἂν πρέπῃ νὰ μοῦ τὸ προσφέρουν ἢ νὰ τὸ ἐκθέσουν εἰς Λαχεῖον.—Κ' ἐγώ, ἀγαπητή μου, προτιμῶ νὰ τὸ ἐκθέσουν εἰς Λαχεῖον, ὅπως ἔκαμες καὶ σὺ καὶ νὰ μοῦ στείλουν τὸ προϊόν. Αὐτὸ θὰ ἦ «νὰ μιμηθοῦν τὸ παράδειγμά σου», ποῦ μάκαρι νὰ τὸ ἐμιμοῦντο πολλαὶ φίλαι μου, καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ ὅ,τι ἔκαμες ὡς τώρα διὰ τὴν Ἐπάρκειαν.

Αὐτὸ εἶνε ἀκριβῶς, *Ἡρωϊκὸ Θρακόπουλο* : Ὁ Κυράκισσος Στέφανος ὑπῆρξε ἀπὸ τοὺς ὀλίγους Ἕλληνας «ποῦ ἐτίμησαν τὴν Νέαν Ἑλλάδα στὰ μάτια τῶν ξένων καὶ τοὺς ἔδειξε, ὅτι προέκυψε ἀπὸ τὴν Ἀρχαίαν καὶ ὅτι ἑπομένως μᾶς ἀξίζει νὰ φέρωμεν τὸ ἔνδοξον ὄνομα τῶν προγόνων μας». Πολὺ σωστὸ καὶ τὸ ἄλλο ποῦ λές, ὅτι δὲν εἶνε μόνο αἱ νίκαι καὶ τὰ τρόπαια τῶν πολέμων ποῦ ἐξυψώνουν τὰ ἔθνη, ἀλλὰ καὶ ἡ σοφία, τὸ πνεῦμα, ἡ ἐπιστήμη, ἡ φιλολογία, ἡ τέχνη. Καὶ ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ ποῦ τὸν ὀνομάζεις «ἀπὸ τοὺς κορυφαίους τῆς φιλολογίας μας;» καὶ θεωρεῖς «εὐτύχημα διὰ τὴν νεολαίαν» τὸ νὰ τὴν διδάσκῃ καὶ νὰ τῆ συμβουλεύῃ μὲ τὰς Ἐπιστολάς του ἕνας τέτοιος συγγραφεύς.

Νὰ καὶ ἡ *Κάκια*, ποῦ ἀπὸ τόσον καιρὸ μοῦ ξαναγράφει. Ἄργησα νὰ λάβω τὸ γράμμα της καὶ μόνο σήμερα τῆς ἀπαντῶ, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ—Ναί, ἀγαπητή μου, κι' ἐγὼ τὰ βαρέθηκα ὅλ' αὐτά, καὶ προπάντων τὴν φρονεῖδα «γιὰ τὰ φαί». Ἀλλ' ὅπως ἐσὺ θεωρεῖς παρηγορὰ τὸ ὅτι «δὲν στερήθηκες τοῦλάχιστο τὴ συντροφιά μου», ἔτσι κι' ἐγὼ παρηγοροῦμαι κι' ἐνδαρόμαι ποῦ μὲ τόσας δυσκολίας, μὲ τόσα ἐμπόδια, ἔχω ἀκόμη τὴ δική σας συντροφιά, τὴ συντροφιὰ τῶν καλοῖδίων μου.

Δὲν κάνω διακρίσεις, *Συριανοπούλα*, παρὰ *τυχαίως κ' ἐξ ἀνάγκης*: Δηλαδή: ἀπαντῶ στὰ πρῶτα γράμματα ποῦ λαβαίνω καθ' ἑβδομάδα, μὲ τὴ σειρά τους· καὶ ἄμα τελειώσῃ ὁ χῶρος ποῦ ἔχω διαθέσιμο σὲ κάθε φύλλο, ἀφίνω τάλλα μὲ λύπη μου, ὅσα κι' ἂν εἶνε κι' ὁποιων κι' ἂν εἶνε. Ἔτσι *φαίνεται* ὅτι, σὲ μερικοὺς ἀπαντῶ κατὰ προτίμησιν ἐκτενῶς καὶ ἄλλους τοὺς ποινῶ ἁπλῶς στὰς «ὡραίας ἐπιστολάς», ἀλλὰ δὲν εἶνε ! Κανένα δὲν ξεχωρίζω. Ἡ τύχη μόνον ξεχωρίζει ὅσους θέλει, καὶ ἡ *ἀνάγκη* ἐπιτρέπει στὴ τύχη αὐτό, γιατὶ δὲν ὑπάρχει χῶρος.—Ἐνοεῖται ὅτι μιλῶ τώρα γιὰ τὰ γράμματα ποῦ ἀπαιτοῦν, ποῦ ἐπιδέχονται μιὰ ἐκτενέστερη ἀπάντησι· γιατὶ τάλλα, τοῦ Φελῶς μὲ ἐρωτοῦν, μοῦ ἀναγγέλλουν ἢ μοῦ πραγγέλλουν κάτι τί, παίρνουν ὅλα τὴ αὐτονομη ἀπάντησί τους στοὺς «Ἀσπασμούς».

Διαβάλκα τῆς Γειτονειᾶς, σὲ δέχομαι μετὰ χάρας, ἀφοῦ μάλιστα μοῦ ὑπόσχεσαι «ἐρᾶστν ἀναλόγως τῶν πνευματικῶν σου δυνάμων καὶ ὑποστηρίξιν ἀναλόγως τῶν ὑλικῶν». Νὰ ξέρῃς ὅμως, ὅτι καὶ μὲ τὰς «πνευματικὰς δυνάμεις» ὑποστηρίζει κανείς.

Ὁ *Μακεδὼν Πρόσκοπος* μοῦ γράφει, ὅτι οἱ Πρόσκοποι τῆς Θεσσαλονίκης ἑτοιμάζονται γιὰ ἐκδρομὴ στὰς Ἀθήνας καὶ ὅτι θὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὰ Γραφεῖα μου. Τί χαρά ! Θυμίζει ἐπίσης σὺν Ἀνανία, ὅτι τώρα ποῦ δὲν κάμνει οὔτε κρύο οὔτε ζέστη, εἶνε καιρὸς νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν 32α Κυριακή.—Μ' αὐτὸ κάνει ὁλόενα. Καὶ σὲ λίγο θὰ τὴν ἰδῆτε.

Ἡ *Ψυχὴ τῆς Σαπφοῦς* μοῦ γράφει τὰς ἐνιαύσιας της ἀπὸ μιὰ σχολικὴ ἑορτὴ καὶ κάμνει αὐτὴν τὴν παρατήρησι : «Ὁ πανηγυρικὸς τῆς ἡμέρας, ποῦ ἐξεφωνήθη ἀπὸ τὴν δεσποινίδα **, ἔκανε μιὰ ζωηρὴ ἀντίθεσι στὴ ζωντανὴ ἐλλάδα ποῦ μεταχειρίσθηκαν οἱ ποιηταὶ γιὰ τὰ ποιήματα. Σὲ βιβλιὸ ὅτι τὰ συνεχῆ ἔνα καὶ ὁπότε δὲν ἐκαίρταζαν διόλου στὰ ἐνθουσιώδη λύγια τῆς Σημαίας». Τί κακό, ἀλήθεια, νὰ ἔχωμε καὶ νὰνακατεύωμε δυὸ γλῶσσες !

Καλὴ Σαρακοστὴ ἐπίσης καὶ κα-ὁ Πάσχα, *Γνθειωτάκι*. Ὄχι, δὲν σ' ἐλησμόνησα καθόλου, μὰ καθόλου. Ἀλλὰ *ἔτυχε* νὰ μοῦ συμβῇ καὶ μὲ σένα δυὸ-τρεῖς φορές ὅ,τι μοῦ συνέβη μὲ τὴ *Συριανοπούλα*. Διάβασε παραπάνω τὴν ἀπάντησι ποῦ τῆς γράφω καὶ πάρ' τὴν γιὰ δική σου.—Μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστησι εἶδα, ὅτι εἶσαι ἐνθουσιασμένος μὲ τὸ Σχολεῖο, ὅπου φέτος πρωτοπῆγες. Τοῦ κάκου, εἶδες, ἀνησυχοῦσις. Κακοὶ διδάσκαλοι δὲν ὑπάρχουν,—μόνον κακοὶ μαθηταί. Καὶ ὅταν ὁ μαθητὴς εἶνε καλός, βρίσκει καλὸ καὶ τὸν διδάσκαλό του.

Ὁ *Υἱὸς τῆς Ἑλλάδος* μοῦ γράφει : «Ἐκφρῶ ἀκαταπαύστως πρὸς διάδοσίν σου. Ἀλλὰ δυσκόλως εὑρίσκω ἀγοραστά,διότι ὅλοι σχεδὸν ἐδῶ εἶνε συνδρομηταί σου. Πρώτην φόρὰν εἶδα τοιαύτην διάδοσιν καὶ ὑποστήριξιν περιοδικοῦ.» —Διὰ τὸ ἄλλο ποῦ μοῦ γράφει, τοῦ ἀπαντῶ ὅτι ἡ εἰκὼν τοῦ κ. Παπαδοπούλου ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ Πανηγυρικὸν φύλλον τῆς Τριακονταετηρίδος, τὸ 1908.

Ὁ Μέλλων Νικητής, μετὰ τὴν αὔξησιν τῆς ἡμῆς τοῦ φύλλου, ὄχι μόνον δὲν ἐστερήθη κανένα του ἀγοραστήν, ἀλλὰ τοὺς αὔξησε κατὰ δεκατρεῖς καὶ τώρα ἔχει εἰκοσιπέντε ! Τὰ σχόλια μοῦ φαίνονται περιττά.

Ἡ *Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων* μοῦ προτείνει ἕνα νέο Διαγωνισμό : Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους νὰ προσκαλέσω ὅλους τοὺς φίλους μου νὰ μοῦ γράψουν ποιὸ ἀπ' ὅλα τὰ κομμάτια, ποῦ θὰ ἔχουν δημοσιευθῆ στὴ Σελίδα Συνεργασίας, τοὺς ἄρεσε περισσότερο κι' ἔτσι νὰ βραβευθῆ τὸ καλλίτερο καὶ νὰ δημοσιευθῆ ἡ εἰκὼν τοῦ γράψαντος. Ἕνα εἶδος ψηφοφορίας, ἀλλά... «χωρὶς νὰ συστήσῃ ὁ λαός» μὲ Μικρὲς Ἀγγελίες τὰ κομμάτια του, ὅπως κάνουν μὲ τὰ ψευδώνυμα» προσθέτει ἡ *Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων*.—Πῶς σᾶς φαίνεται ;

Ἔγινα φίλη τῆς «Διαπλάσεως»,—μοῦ γράφει ἡ *Τσοπάνα τῆς Ἴδης*,—ἀλλὰ δὲν μοῦ ἀρκεῖ αὐτό· θέλω νὰ γίνω πρώτη τῆς φίλη· βλέπεις, εἶμαι ὀλίγον ἐγωϊστρια, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ὡς πρὸς τὴν φιλίαν τῆς «Διαπλάσεως;», ὁ ἐγωϊσμός δὲν εἶνε ἐλάττωμα». Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ εἶδος τῆς φιλίας. Εἶνε π. χ. μερικαὶ φιλίαι ποῦ ἔχουν τέτοιας ἀξιώσεις, ὥστε νὰ παραβλέπουν τὰ δικαιώματα τῶν ἄλλων. Αὐτὸς εἶνε ἐγωϊσμός. Μιὰ καλὴ φίλη τῆς «Διαπλάσεως» δὲν πρέπει νὰ ἐχῃ ὅτι ὑπάρχουν ἄλλαι χίλιαι φίλαι, ποῦ καθεμία θέλει νὰ εἶνε πρώτη.—Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα.

Μυθιστοριογράφε; Τελευταῖε Παλαιολόγε, Οὐρανία Σ. Βακρ., Δημήτριε Σαρ., Πυθαγόρα Σάμιε, Ἐρυθρὸν (καὶ ὄχι ἐρυθροῦν) *Ρόδον, Ἀφριζομένο Κῦμα*, πολὺ-πολὺ μ' εὐχαριστήσαν τὰ πρῶτά σας γράμματα κι' ἡ καλή σας γνωριμία. Ἐλπίζω τώρα νὰ μοῦ γράφετε συχνά.

Ὡραία **ἐπιστολὰς** μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς : *Αἰτωλός, Ψεύτικη Κουκλίτσα, Ἑλληνικὴ Σημαία, Προμηθεὺς Δεσμώτης, Τρελλὴ Νεόνης* καὶ *Κυανόλευκο Λάβαρο*.—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια καὶ γιὰ ὅλα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς : «Ἡ μητρική ἀγάπη».—Ἡ ἀνοιξις».—«Στὴ Γαλανόλευκη».—«Ἀπ' τὴν ἀγία ζωή μου».—«Τὸ σαλόνι μας».—«Στὴ Σημαία μας».—«Θρύψαλα».—«Ἡ γιαγιὰ τοῦ Κωστάκη».—«Κοτσομπολιές».—«Καυγάδες».—«Ὁ δι' ἀέρος παχυνθεὶς ἵππος».—«Ἡ κόρη τοῦ τυφλοῦ».—«Ἐλᾶτε νὰ ρειβάσετε».—«Ἡ γλυκειὰ ἐποχή».—«Τὸ παλαιὸ βιβλίο».—«Ψυχολογία τῶν ψευδωνύμων».—«Ὅποιος βιάζεται σκοντάφτει».—«Εὐφυΐα ποντικῶν».—«Ὁ ἐπιστάτης μας».—«Ἐπεισόδιο».—«Βροχούλα».—«Στὴν ἀποθήκη».—Παιδικὰ πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑβδ. Διαγωνισμούς.

Ἡ Κριτικὴ εἰς τὸ προσεχές.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅσδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 2 Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30Νοεμβρίου 1918. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου, ἀ. *Σκανδαλιάρα*, κ (; ;) *Τρίκορφος*, ἀ (ΕΖ). *Μαγεμένο Ἀκρογιάλι*, ἀ. (ΑΤ), *Ὁμηρικὴ Ἰθάκη*, κ. (ΜΤ). *Ἐρυθρὸν Ρόδον*, κ. (ΕΚ). *Μιρίῃ* κ. (βρέτε μ). *Φαιδρὸς Ὀνειροπόλος*, ἀ. (ΕΒ). *Μουσικολάτρις*, κ. (ΕΑ) *Κόκκινη Ἀνεμώνη*, κ. (ΝΑ) *Ναυτοπούλα τῆς Λέσβου*, κ. (ΠΒ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων : Κόρη τῶν Κυμάτων, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάντελλάξουν : τὸ ***Σφυτέρι τῆς Νίκης*** (0) μὲ ὅλους τοὺς· ***Ἥρωας*** καὶ ***Διαβόλους***.—ἡ *Ψεύτικη Κουκλίτσα* (0) μὲ *Σημεῖωμα τῆς Λευτεριᾶς, Ποιμενικὴν Φλογέραν, Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν, Γελοιογράφον, Πτωχὸν Φιλομαθῆ, Ρίζοσπάστην, Ἀεροπόρον, Μοναχόν, Βαστρίκην, Κινεζάκι, Νεαρὸν Ἐφοπλιστὴν, Ψωριδέα, Κάκιαν, Μαραμένο Γιοῦλι, Παναγαῖδα*.—ὁ *Λάμπων Ἀστὴρ* (0) μὲ *Κόκκινο Γαρύφαλο, Μελαγχολικὴν Κιθάραν, Κόκκινη Γατούλα, Λέοντα τῆς Νεμέας, Παγωμένην Φωτιά, Ἀγριοκάστανο, Ἥρωα τοῦ Ραβενί, Τρελλοαρσακειάδα, Νικηφόρον Σίρος*.—ἡ *Σεπφώρα Ἀλίη* (0) μὲ *Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου, Μαρκησίαν, Ἀνταλοῦζαν*.—ἡ *Τρελλὴ Νεάνις* (0) μὲ *Χρυσάφτερον Νίκην, Πράμαχον τῆς Ἐλευθερίας, Μικρὸν Ἐφευρέτην*.—ἡ *Παγωμένη Φωτιὰ* (0) μὲ *Τελευταῖον Παλαιολόγον, Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς, Ψυχὴν τῆς Σαπφοῦς, Ζιζάνιον, Τιβρίκιον, Θιακοπούλαν, Τρισεύγενην, Ναυτόκαιδα, Χρυσαετόν*.—τὸ *Τρελλοῦτσικο Πειραιωτάκι* (0) μὲ *Φλογέραν τοῦ Βοσκοῦ, Τρελλοαρσακειάδα, Ξανθὴν Πελαλούδαν*.—τὸ *Κλεφτόπουλο τοῦ 21* (0) μὲ *Χαλασμὸν Κόσμου, Ναυαγὸν τοῦ Ἄερος, Πλοίαρχον Γκρίν, Μυγκέ*.—ὁ *Τιάρκος* (0) μὲ *Χιόνι τοῦ Μπιζανίου, Κόρην τῶν Ρόδων, Διάττοντα Ἀστέρα, Ἐσμεράλδαν, Ἀσπρολούλουδο, Ἀντίνοον*. — ἡ *Σιωπηλὴ Νὺξ* (0) μὲ *Μπουμπουλίναν, Παιδικὴν Καρδιάν, Κρητικοπούλαν, Ἀφριζομένο Κῦμα, Ἰρμαν, Ἀντίο Νεότης, Τρελλοαρσαειάδα*.—ὁ *Μακεδὼν Πρόσκοπος* (0) μὲ *Ἀνδρεῖον Πρόσκοπον, Γενναῖον Πρόσκοπον, Ἰδεῶδη Πρόσκοπον*.—ὁ *Αἰτωλὸς* (0) μὲ *Μικρὰν Πηγὴν, Τρελλὴν Ἀγάπην, Κόρην τοῦ Βουνοῦ, Κόρην τοῦ Λουνάβεως, Τρελλὴν Ἀτσιγγάναν, Φτερωτὴν Βαρκούλαν*.—τὸ *Ναυτόπουλο* (0) μὲ *Πλοίαρχον Νέμον, Ἑλληνα Ναύτην, Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν*.—ἡ *Ἑορινὴ Μυρσίνη* (0) μὲ *Μαρκησίαν, Χρυσωμένην Ἀνατολὴν, Ἀμάραντον Δόξαν, Μοναχόν, Ἀτρόμητο Θαλασσοπούλι, Μωραμένο Γιοῦλι, Ἐσμεράλδαν*.

Ἡ Διάπλασις **ἀσπάζεται** τοὺς φίλους της: *Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· καὶ ἡ προηγουμένη σου ἐλήφθη καὶ παραπάνω θὰ σοῦ ἀπαντοῦσα 'ς αὐτή, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἔμεινε τόπος· καίρο ποῦ ξαναφαίνεσαι μετὰ καιρό· ἀλλὰ γιατὶ αὐτὲς ἡ ἐκλείψεις;) *Εὐστ. Χ. Φραν.* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα') *Ἐλευθεροωθεῖσαν Ἑλληνοπούλαν* (περασιτικὰ της') *Πτωχὸν Φιλομαθῆ* (δὲν βαρυέσαι! ὁ φαρὲρ δὲν σοῦ ἔκαμε κανένα κακό· μοιάσε του κι' ἂς μὴν ἦταν συγγενής σου') *Πεισματάραν* (ὄχι, αὐτὴ ἡ μελάνη πόσο μὲ κουράζει στὰ μάτια! γράψε μοῦ, σὲ παρακαλῶ, μὲ πιὸ μαύρη') *Γαλανὴν Σταυροφόραν* (θὰ βγοῦν σὲ λίγο') *Ἑλληνικὴν Δοβεντιὰν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· περιμένω καὶ τάλλα') *Μεγάλην Ἰδέαν* (εἰς ὅλας σου τὰς ἐρωτήσεις ναί') *Ψωριδέα* (περασιτικά·) *Χιονισμένον Ὄλυμπον* (συμπλήρωμα σύνδρομῆς πρέπει νὰ στείλουν ὅλοι ὅσοι ἐπλήρωσαν κατὰ τὴν παλαιὰν διατίμησιν· ἑπομένως καὶ σύ') *Κόρην τοῦ Λουνάβεως* (οἱ ὅροι τοῦ Ξεσπαθώματος ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ 42ον φυλλάδιον τοῦ 1917') *Κωνστ. Δ. Ἐλευθ.* (ἀνατύπωσιν ; ὄ, μὴν περιμένῃς τέτοια πράγματα ! ἐκτὸς πιὰ ὑπὸ ὁ τόμος ἐξαντληθῇ, ἀλλὰ πολὺ ἀργότερα βέβαια· ') *Ἐθνοφύλακα* (ἔλαβα· καὶ ἐξετέλεσα πρὸ πολλοῦ') *Μαρ. Β. Γεωργ.* (ἐπιτρέπεται· εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις·) *Νέον Ἕλληνα* (ἔχει·) *Α. Ε. Παρ.* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἡ ἄδεια τοῦ Γυμνασιάρχου ναί· τοῦ Πρωτοδικείου ὄχι·) *Σπυρ. Ἀθ. Θεμ.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· οἱ χωρὶς ψευδώνυμον λαμβάνουν μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμούς, πληρώνοντες τὸ δικαίωμα ποῦ ὁρίζεται κάθε φορὰν εἰς τὴν προκήρυξιν·) *

Παν. Θεοχ. Τούθραν, Γέρων-Δήμον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Φαληρικὸν Μπάτην, Ἀνδρεῖο Ἑλληνόπουλο, Φωτεινὴν Σάντρη (ἐλήφθησαν.)

Πλοίαρχον Νέμον, Πατρινόπουλο, Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς (ἔστειλα, εὐχαριστῶ.)

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *25ην Μαρτίου*, θὰ παραγγείλω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 173ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Μαρτίου-Μαΐου.

Αἱ λύσεις θεκταὶ μέχρι τῆς 14ης Ἰουνίου.

175. Λεξίγριφος

Φθόγγε, λύτά μου, ἂν πάρῃς
Καὶ ἀρχαία μετοχή,
Σοφὸν ἄνδρα τῆς Ἑλλάδος
Θάναστήσῃς στὴ στιγμή.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀνωνύμου.

176. Στοιχειόγριφος

Σχίζω τὴ θάλασσα γοργά·
Τὸ τρίτο μου ἂν ἀφαιρεθῇ,
Ἐν ἀκρωτῆρι ἀπ' τὰ γνωστὰ
Εὑθύ, θὰ παρουσιασθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μυροβόλου Ἄνθους

177. Τονόγρεφος

Διὰ τῆς μεταθέσεως,
Ὦ λύτα, τῆς βαρείας,
Γνωστὴ σου Μοῦσα ἔγινε...
Τῆς πρώτης συζυγίας.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Χαμόγελο τοῦ Πόνου

178. Δημῶδες Αἴνιγμα

Μαρούλι πενηντάφυλλο
Σ' ἑφτὰ καρδιὰς πλεγμένο,
Καὶ μέσα σὲς ἑφτὰ καρδιὲς
Γαρύφαλο ἀνοιγμένο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλομούσου

179. Δίζυγον

* * * * * * * Νὰ ντὶ κατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγνωσκῆται: ὁριζοντίως ἄνω, ζῶον φορτηγὸν κάτω, πόλις τῆς Ἰταλίας· καθέτως δὲ κατὰ σειρὰν ἐξ ἀριστερῶν: θεὸς τῶν Αἰγυπτίων, ἀρχαία περίφημος πόλις, ποτὸν καὶ μέρος τῆς οἰκίας.

* *
* * * * * *
* * * *
* * * *
* *
* *

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρελλοῦ Κεφαλλωνίτου

180. Κυβόλεξον

* * * * = Εἶδος ἀμάξης.
* * * * = Ἀκρωτήριον.
* * * * = Οἶκος εὐγενῆς.
* * * * = Ἄνθρωπος.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ Παν. Μ. Σιφναίου

181. Ἐρώτησις

Ἐρωτηθεὶς ὁ Γεώργος τί συγγένειαν ἔχει μὲ τὸν κ. Α, ἀπεκρίθη:

— Εἶναι ὁ μόνος ἀνεψιὸς τοῦ μόνου θείου τῆς θυγατέρας τοῦ πατέρα τοῦ συζύγου τῆς μητέρας μου.

Τί τὸν εἶχε;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιάρκου

182. Διπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν μέγα ἐρπετόν· τὰ δὲ δεύτερα γράμματα μουσικὸν ὄργανον:

1, Παλάτιον ἐν Ρώμῃ· 2, Μεταξὺ νυκτὸς καὶ ἡμέρας· 3 Ἀρχαῖος Θεός· 4, Ἔνδοξος νῆσος: Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πριγκηπίσσης τῶν Δολλαρίων.

183. Φωνηεντόλιπτον

* - δδκν - δς - δδκτ

Ἐστάλη ὑπὸ Λουλούκας Σ. Κουβαρᾶ.

184. Γρῖφος

ε ε εφ
ε ε ε εφ ο εφ γε!
ε ε ε εφ εφ
ε ε ε εφ
ε ε ε

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄθωνος.

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τῶν φύλ. 37, 38 καὶ 39

480. Δινάη (Δίν, ἀεί.)—481. Ὑπολαΐς (ὑπὸ λᾶ εἰς.)—482. Γάτος-γάλος γάμος.—483. Τὰ δάκτυλα, τὰ δόντια καὶ ἡ γλῶσσα (ὁ ἄνθρωπος ὅταν τοῦγη.)

484. **ΗΛΕΚΤΡΑ**
ΚΟΡΙΝΝΑ
ΜΙΛΑΝΟΝ
ΚΕΤΙΓΝΗ
ΑΛΒΑΝΙΑ
ΚΑΛΑΜΟΣ
ΣΟΛΩΜΟΣ

485. Δεκαπέντε ἐτῶν. (15+9=24.10+2 =12.)—486-490. Διὰ τοῦ Α: ἀπάτη, κράτος, αὐλή, πάθος, κράνος.—491 ΙΩΑΝΝΙΝΑ (πρωΙ'α, ἄΩρος, μίΑΝσις, γιΝΙκός, δυΝΑτός.)—492. Ἡ παπᾶ; παπᾶς, ἢ ζευγᾶς ζευγᾶς.—493. *Ἡ μέλισσα κάνει μέλι.* (η μὲ λῖ-σάκκα-νὶ μὲ λῖ.)

495. Τριαντάφυλλον (τριάντα, φύλλον.)—495, Πατρὶς (πᾶ.τρὶς.)—496. Γάϊος-Μάτος.

497. **Σ**
ΣΥΝ
ΔΥΚΟΣ
ΗΜΙΟΝΟΣ
ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

498. *Οὐαὶ τοῖς ἠτημένοις.* (Καὶ ἀστήλας ἐκ τῶν κάτω καὶ ἐκ δεξιῶν.) 499—501. 1. Ὁ ράπτης σὲ ντύνει, ὁ κλέπτης σὲ γδύνει. 2. Δίδει δὲν θερίζονται μόνοι των. 3. Δίδει δὲν μᾶς χαρίζουν.—502. ΛΕΡΝΗ—ΓΑΜΟΣ (ΛεΓωός, ΈπΑμεινώνδας, ΡόΜβος, ΝεΟπτόλεμος, ΉώΣ.)—503. Πέσε, πήτα, νὰ σὲ φάω.—504. *Ἡ τὰν ἢ ἐπὶ τὰς* (ἤτα νὶ—ἔπειτα ς.)

505. Σέσωστρις (σέ, σός, τρίς.)—506. Διανύσια (δυὸ νῆσοι ἀ...)—507. Μῆλος-ἥλος.—508. Ἰταλία—Πυλίσ.

509. **ΑΜΜΟΣ**
ΤΡΟΙΑ
ΤΙΤΟΣ
ΠΟΡΟΣ
ΣΑΜΟΣ

510. *4×6=24.8=3 +9=12—12=0,—511.* ΠΟΡΟΣ—ΠΙΘΟΣ (Πίστις, Οἶκος, Ρυθμός, ΟἰκΟνομία, ΣάλοΣ.)—512. Γάτα ποῦ κοιμᾶται, κοντικοὺς δὲν πιάνει.—513. *Ἡ Ὀδησσὸς εἶνε πόλις τῆς Ρωσσίας.* (Ἠ - οὐ εἰς ὡς - ἦν ἐπ' ὀ λησῆς' ρῶ σία ς.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 21 ἕως 27 Μαρτίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Κωνσταντινουπολιτάκη, ἈπριλιάτικοΤριαντάφυλλο, Γ. Δ. Μαρούδης, Σωτ. Χ. Λούλης, Ἀθ. Δ. Τσοῦτσος, Νικ. Κ. Κοντογούρης, Ἀν. Ἀλ. Καπαχλῆς, Κων. Χρ. Βεκιάρης, Πράσινος Κάμπος, Νικ. καὶ Λέανδ. Καβαφάκης, Στ. Δ. Μπεναρδῆς, Χρ. Γ. Κασταράκας, Α. Μ. Νόβακ, Σκανδαλάκη, Ἄρης, Μυστηριώδης Προσωπιδοφόρος, Γεώρ. Χρ. Ζωγράφος, Μαρν. Κ. Κοντογούρη, Μαρία Κ. Σπάρταλη, Ἰω. Σ. Γαϊτάνος, Δ. Σαράβας, Μέλισσα, Κ.Δ.Χριστοδούλου.

ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Γεώρ. Γερονιτάκουλος.

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Ἰωάννα Δ' Ἄρκ.

ΒΟΛΟΥ: Κ. Κ. Παπαναστασίου, Δημ. Νικ. Τσολάκης, Ἰω. Δ. Πολύμερος, Ε. Κ. Βλουχάκης, Ἰω. Γ. Καλοειδής.

ΓΕΝΙΤΣΩΝ: Ἥρως τῶν Γιαννιτσῶν.

ΘΕΣΝΙΚΗΣ: Κ. Γρ. Σταύρου, Γ. Α. Τσουλίδης.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Β. Σακκᾶς, Ποιμενικὴ Φλογέρα.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Μαργαρίτα Βουγιούκα, Τ. Χρ. Μαυροειδής, Α. Γ. Σταθόπουλος, Ἄνδρ. Βουγιούκα, Ἀθ. Θ. Βενιόπουλος, Ματωμένο Δαφνόκλαδο, Ἠλ. Θ. Βενιόπουλος Δημ. Βόνιος.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Αἰμ. Γ. Τρύφος, Νεαρὸς Ντέτεκτιβ, Μαρία Σ. Μέλιν.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἰω. Στ. Σκορδίλης, Ν. Ἰω. Παπαδόπουλος, Δημ. Ν. Παπαβενετίου, Γ. Ἀλ. Κολλιόπουλος.

ΛΑΡΙΣΗΣ: Π. Σ. Κουκουτάρας, Γ. Κ.Λουΐζος, Ν. Π. Κατσούλης, Π. Σ. Σταματόπουλος.

ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ: Γ. Μέγας.

ΛΕΥΚΑΔΟΣ: Β. Ε. Φραγκούλης, Χρ. Ε. Μάλφας, Αἰκατερίνη Ε. Μάλφα, Εὐθ. Σ. Κόγκας, Στ. Γ. Σέρβος.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γ. Κ. Κουτσαιμάνης.

ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Α. Ε. Παράσχος.

ΠΑΤΡΩΝ: Ἀγγελική Γ. Παπαγγελοπούλου, Χιονισμένος Ὄλυμπος, Ἰω. Π. Μπαλατῆς, Ν. Ι. Οἰκονομόπουλος, Γαβριέλλα Α. Ἀθανασίου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Γ. Π. Βασιλείου. Ἀντ. Μ. Παπαθεοδούλου, Κική Μ. Πισσία, Ν. Α. Ἀλεξάνδρου, Κούλα Ἀλ. Ἀλεξάνδρου, Κωνστ. Γ. Ματσόπουλος, Κ. Α. Ἀνδριανόπουλος, Δ. Τσαρογιάννης, Π. Σ. Σωτήρχος, Ἠλ. Π. Σωτήρχος, Γ. Α. Γιανναούλιας, Κ. Δ. Παπαδόπουλος, Ἠλ. Σουκαράς, Κωνστ. Ι. Μπάκαλας, Αἰλίνα Π. Δημηδέλη.

ΠΥΡΓΟΥ: Π. Σταυρόπουλος, Ἰω. Α. Τσερώνης.

ΡΕΘΥΜΝΟΥ: Ν. Β. Σπανδάγος.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Κ. Α. Ζαννόπουλος.

ΣΥΡΟΥ: Ἀν. Δ. Ριζόπουλος, Εὐγενία Ι. Διακάκη, Ἑλένη Σ. Ἀλαφούζου, Καλ. Ἐμ. Κούτση, Ἰφιγ. Ταραντίνου, Δ. Κ. Πατριαρχόπουλος.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Νικ. Σιώρης, Π. Χ. Παπαθεοδώρου, Ἰω. Καρκαζῆς.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Σιωπηλὴ Νύξ, Μαρία Β. Γεωγιάδου.

ΧΙΟΥ: Ἀθ. Γ. Σαλιάρης, Δ. Ὀ. Τσαμπλάκος, Ἀπ. Γ. Κλεώπας, Ἀνδίππη Τσαμπλάκου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΑΡΑΒΑΣ ἐν Ἀθήναις, ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΛΟΥΓΖΟΣ ἐν Λαρίσσῃ καὶ ΚΟΥΛΑ ΑΛ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ἐν Πειραιεῖ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΗ'—131]

Ἔνδοξε *Σημαιοφόρε*, ὡραῖο τὸ μπανάκι σου εἰς τὸν ἀσβέστη.

Ζωφτέρι τῆς Νίκης

[ΙΗ—132]

Τρισεύγενη, Σᾶς εὐχαριστῶ ἀπείρως διὰ τοὺς χαιρετισμούς Σας. Δέχθητε, παρακαλῶ, καὶ τοὺς ἰδικούς μου μὲ τὰ συγχαρητήριά μου διὰ τὸ βραβευθὲν τετράδιόν Σας.

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

[ΙΗ'—133]

Τρελλοαρσακειᾶς, σὲ ἀνεκάλυψα· δὲν τὸ πιστεύεις; Τί γίνεται ἡ ἀγαπητή Αἰμυλία;

Ψυχὴ τῆς Σαπφοῦς

[ΙΗ'—134]

Ἰδεώδης *Ἑλλάς, Μαργαρίτα τοῦ Ἀγροῦ, Μάγδα Μεροπίδου, Τρελλοαρσακειᾶς, Ἰδιότροπη, Τρισεύγενη, Πεισματάρα*, ἂν μ' εὕρετε, σᾶς ἀξίζει ἕνα μπράβο!

ΣΚΑΝΔΑΛΙΑΡΑ

[ΙΗ'—135]

Πρόσπολε τῶν *Μουσῶν*, μὴ πιστεύεις εἰς διαβουκολήσεις! Μπορεῖ νὰ τὸ διαπιστώσῃ καὶ ἡ *Ἰδεώδης Ἑλλάς*. Δὲν εἶν' ἔτσι, Ζένα; αἴ;!...

ΣΚΑΝΔΑΛΙΑΡΑ

[ΙΗ'—136]

Ἀγαπητὲ ***Μουρίζ***, δέχεσθε ἀνταλλαγὴν Μ' Μ.;

Ἀφρισμένο Κῦμα

[ΙΗ—137]

Τραγοῦδι τῆς *Λευτεριᾶς*, τὸ καλλύτερο γιατρικὸ εἶνε νὰ φῇς ξύλο ἀπὸ τὸν πατέρα σου.

Πεισματάρα

[ΙΗ'—138]

Ἰδεώδης *Ἑλλάς*, παρεμπιφούσησαν, φαίνεται, οἱ λόγοι μου, διότι ἀνῷ οὐδόλως ἔθιξα τὸ ζήτημα τοῦ Δημοψηφίσματος, τοὐναντίον ὑμεῖς ἐξεφράσθητε περιφρονητικῶς δι' ἐμὲ καυχησιολογήσασα διὰ τὸ πλῆθος τῶν ψήφων σας καὶ τὴν μηδαμινότητα τῶν ἡμετέρων!—Τὸ ζήτημα τώρα διελευκάνθη....

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ

[ΙΗ'—139]

Ἰδεώδης *Ἑλλάς*, προσέξατε καλά· δὲν ἔχετε νὰ κάνετε μόνο μὲ τὸ ἀγαπητό μου ***Κυανόλευκο Λάβαρο***, ἀλλὰ μὲ ὁλόκληρο τὸν «Ἑλληνικὸν Δεσμόν».—Σᾶς κηρύττω πόλεμο στὴ σύνθεσι ἑβδομαδιαίων διαγωνισμῶν. Δέχεσθε;

ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ

[ΙΗ'—140]

Βαρβαρομάχος *Ἑλλάς*, ἐμένα θὰ ἀνακαλύψῃς; Ἀδύνατον, καίτοι σὲ γνωρίζω. Ποῖος εἶμαι; Εἶμαι ὁ

ΛΕΩΝ ΤΗΣ ΧΑΙΡΩΝΕΙΑΣ

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΑΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3.—Ἀθῆναι. — Ἀριθ. Τηλεφ. 11-99